

ЗА МИРИС БОЖУРА

Зборник поезије

Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142

Крушевац 2013.

Песме у овој књизи поређане су по редоследу који је одабрао уредник књиге.

ЗА МИРИС БОЖУРА

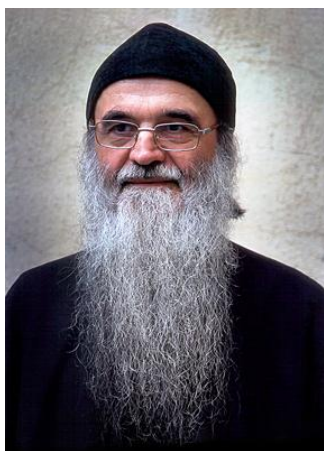

Ивко Михајловић

Косово је стало у песму,
у Србију није могло!

Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142
Мејл: pesnik@poezija.rs

Посетите нас на:
[поезија.срб](mailto:pesnik@poezija.rs)
www.poezija.rs
www.poezijasbg.com

Епископ крушевачки Давид Перовић

ВЛАДИЧАНСКИМ ГЛАСОМ

Владичанским гласом ви зборите Господу,
време ваш носи глас,
за своја чеда ка' за класове стрепећ'
ви стојите посред нас.

Силом датом вам од Бога
ви потресате царевине,
благошћу вам образ жив,
ревнитељ'ма мира ви сте палма мира,
лститељ'ма паки страобалан див.

Ви зборите Господу одушно, пламно,
Он вас прима у свој Стан,
царске двери дворова Му сјајних
ви отварате ноћ и дан.

Ко се миче мравље обноћницом
под вашу ће каштигу доћ',
тајне су вам све прозрачне,
ви Њем', к'о и нама
служите дан и ноћ.

ПОВРАТАК

Посвета епископу Данилу Крстићу

Вратила те мати-Церков с новим вишегледом
орати, одиста се орало
с освојеном туђинском науком резедом
преком дома доћи заиста се морало.

Прозрети владико како тмасте твој урод
и ливани се древље домаја
како беше и како биће за небожитнице трезности плод
у ковчезима светих без краја.

Преумствено ромори твоја тога и брем
српског Нила најштедра жила
крај ње нам се сродства одњивила
у препасти наша зена и нових прагова крем.

Питамо те за гена стихопис који је твога врела страдија
како си наш и свој увек бити смео
јер ето и благодобије си обрео
сећањем да ти се свештенога скута дотакне Србадија.

Ако ли се владико не покажем овде жив
помени Владици мој духобледи нестанака,
на лествицу и међ живе повратак,
да не тајим науке што нису дале да Богу будем крив,
и жив.

КАЖА О МРАВУ ДОМАЋЕМ ИЗДАЈНИКУ

(Омаж Јовану Јовановићу Змају)

Сваки мрав са својим јатом
свак му греде својим батом
свога бате руку тражи
свој домазлук врећом блажи.
А куд тебе носи вода
издајицо мрављега рода.

Кад неправда крутом ћордом
стане газит људском хордом,
мравак мраву шушка вајно
наш батинаш хода трајно.
А ти иштеш стране трупе,
издајицо преко рупе.

Пропиштаће ране Боге
док се створи завет слоге,
башка извор воде живе
крвници се на њег криве.
Ти све чиниш да га згасе,
издајицо, ти ужасе.

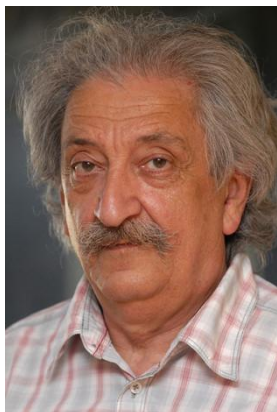
Народно је срце здраво,
његово је чело право,
ђаво моћмо меће чине,
тебе нађе црни сине.
Ма, ко би нас боље продо
издајицо, задња модо.

Деди, оцу, сину крвца лину
баби, мајци, сеји сунце мину
зашто толко крви, суза, јада
ћути мравља Србијада.
Њу баш деље рука худа,
издајице на вр' дуда.

Мрављем синку десна лева,
ваздан народ то опева,
стиже њему билбил име,
још се млечи кравље виме.
Ти се волеш Јудом звати,
издајицо, куку тати.

Ти би меда-млека реку стека,
народ крепа, нека,
профитирај, часак ти је
док твој народ ране свије.
Профитирај брго створе,
издајицо Свете Горе.

Родиће се наши дивни снови,
њих ће Сунце правде да обнови,
на отпаду врашких снага
певаће се стара сага.
Ти ћеш тада пући од бедака,
издајицо мрављих шака.

Перо Зубац - Нови Сад

ПИСМА Д.Т. НА НЕБЕСКУ АДРЕСУ

8.

Лету ће крај. Јесени
И јутра већ су зимна.
Утихли занесени,
Пева се нова химна.

Ништа се не збива битно,
Да се спавачи дигну.
Још тргују на ситно,
Продају све што стигну.

Круни се наша домаја,
Песници хвале прозу.
Одасвуд бије промаја
Као у барском возу.

Тако ти је то, мој друже,
У овој свеопштој смутњи.
Однесемо ти руже
И стојимо, у ћутњи.

23.9.2006.

12.

Продужило се лето,
Октобар као јуни.
Хаос тумара светом,
Множе се богатуни.

Избори на све стране,
Биће што бити не може.
Контејнери нас хране
А тајкуни се множе.

За доручак горчина,
За вечеру срамота.
Погледај из висина
Шта оста од живота.

3.102006.

31.

Још се крљамо око Косова
А ти би, за живота, све разумео,
Учини ми се као да опсова
Онако кочићевски како си умео.

Глобализацијска засела авет
И с врата неће да нам се скине.
Онима иза нас остаје завет:
У светом Призрену, догодине.

4.8.2007.

42.

Овде се смркава пре вакта,
Народ се много утишао.
Бојим се с ђаволом пакта
Још од кад си отишао.

Млади правници и лекари
Пристају на послове домарске,
Залуд се опире фукари
Лазар из Велике Обарске.

Залудан је отпор па и буна,
Као да тонемо неприметно,
Шездесетосме се сећам и јуна,
То беше време и сетно и сретно.

Овде сунце брзо залази,
Ноћ је све дужа, а сан тањи.
Јави како се тамо сналазиш
Јело појачај, а пиће смањи.

5.2.2011.

43.

Обилазе нас рушитељи мостова
С њима се грле наши богатунџи.
Синоћ ми у сну Наташа Ростова
Пева у дуету са Карлом Бруни.

Као да ништа било није,
Као да смо само сањали,
Погрешна лекција из историје,
Залуду смо се склањали.

Пораз по пораз, круто безнађе,
Рађа се звезда која ће да сја,
Ти би рекао: "где ме нађе,
Зар опет све то морам ја".

6.2.20011.

Љубиша Ђидић - Крушевац

ТРИПТИХ ЗА ЛАЗАРИЦУ

1.

Прођоше велможе и себри и ини
да л с њима прође и моја земна сенка
да л засја можда кад је ка висини
прскала и њена божанска семенка

А ти ми из даљине махала руком
да се вратим из неког љутог боја
ја ти долазио с Дамјановом руком
кнежева невесто и невесто моја

Прођоше векови у добру и страви
венчани прстен ја ти још не дадох
а ти ме узиђивала још живог у јави

Гојковице млечна с златном жлездом
док кам твој дојих још увек не знадох
ти ме зазиђивала розетином звездом

2.

Зазиђивала си ме розетином звездом
У царству небеском где више не бех сам
оплођен у семенки божанском жлездом
да великом праску и ја постање дам

И ницице да паднем пред олар твој
чуваркућо за наше историјско лице
блажена утробо и за пупак мој
невесто и сестро мати Лазарице

Невесто са лицем јабуке од злата
сестрице са срцем посеченог брата
мајчице епска у коју се слисмо

С концем твог повесма нове ране шисмо
последња розето звезданог јата
да л знамо шта јесмо да л знасмо шта нисмо

3.

Не знајућ пред свевидом шта нисмо шта јесмо
још у невиду од три дуге плаве
излисмо звоно којем клатно бесмо
кад нам се рађале три мутне Мораве

Сестрице љубавнице смрти и живота
све ти је од небеског вретена дано
свак се наш конач с клетвом у те мота
света и љута кнежева рано

Узидај ме коначно с том раном мила
ево приносим ти ко последњој луци
малтер моје жизни за твоју мистрију

где се свака наша Морава слила
у кружни прстен на Дамјановој руци
док оком розете гледам сву Србију

МОРАВСКА ТРОЈЕРУЧИЦА

Само ти прерушена
у три моравске реке
ходаш Србијом
Мајчице

Само ти
за великих поплава
а задесиле су нас и ове године
одвајаш наше чисте брзаке
из туђег муља
Бистра Разводнице

Само ти
за великих олуја
а задесиле нас и ове године
издвајаш добре ветрове наших шума
из туђих оркана
Добра Разбистрице

Само ти
из отуђеле браће
а посвађали смо се и ове године
враћаш лице
по Очевом лику
Драга Повратнице

Само ти
све знаш
о поплавама и олујама
о тајни
завађене братске клице
Света Водитељице

Само ти
прерушена
кад благом сузом залечиш и ово лице
залутало под моравским луком
а српским небом
док га лечиш љубављу сољу и хлебом
Нежна Видарице

Само ти
знаш да ће се и њему
баш као благи твој прах полени
развејати срце по Србији

На твоје звоно
Мајчице
дирнуто трећом руком

СРПСКИ ЗИД ПЛАЧА

Зар остави само зид плача
врх Србије на небу Косова,
Ти што се лати светог мача
и у нас зари света му слова.

Која су то слова Лазаре,
а не устаде кад смо те њима звали
да нас узвратне сузе озаре
којом смо Србијицу исплакали.

Врх Србије на небу вишњему
а не смеш до Шаре, метохијског сача,
не смеш у своју Ситницу и Лаб,

зар толико свете земље нишчему,
кад ћемо с твог заветног зида плача,
кад устати Лазаре, ако не сад.

ПЛАЧ КРАЉА МИЛУТИНА

У припрати Грачанице
поклањам сестри Теодори
сонетни венац о српској историји

Кад сви изађоше из цркве
појави се тајно краљ Милутин сам.
Сачекај,
каже ми отварајући врата,
поправивши с круне
бисерне византијске минђуше,
збаци златан плашт и припаса мач,
нежније пригрли макету Грачанице,
доведе зографа Макарија,
да хвата службене белешке,

Приступи,
каже ми и свечано седе за престо:
Зар ову књигу ниси могао написати пре
да видим шта ми је наредно,
зар је ово будућност краљевства ми,
рече
и горко заплака

Отац Макарије у гушчјем перу записа све
ал под перо баш све не узе
јер није знао како се пишу
краљеве безгласне сузе

Борисав Благојевић - Ђуприја

ДЕОБЕ

То се опет браћа деле
Лазарева глава куне
Како браћу да разуме
На Ловћену Његош плаче
И без главе Карађорђе
Још разгони освајаче
Ко се сећа див јунака
Синђелића и Тепића
Хајдук Вељка Сердар Јанка
Ко помиње Обилића
Мајку девет Југовића
Ко то тражи ко се стиди
Караџића и Младића
Где то оста Зејтинлик
И Плава гробница
Студен сузу капље Студеница
Чије ли је Јадовно и Јасеновац
Шта то памти Крагујевац
И Краљево и Братунац
Мишар Љубић Иванковац
Мачва Цер и Колубара
Мојковац и Ћеле Кула
Брегалница и Ситница
Кога чува Раваница

Причешћује Лазарица
Коме прашта Покајница
И целива Грачаница
Кога љуби Љубостиња
Коју причу прича Жича
Коме сија Манасија
Кога снева Милешева
Што су тужни Сопоћани
Царски Призрен и Дечани
Зар Пећ сад неко брани
И Љевишка чија ли је
Зашто тужно звоне звона
Зар то нешта Метохија
А српска је од искона
Дал` још неко божур сади
И косовске ране вида
Ископане очи тражи
Милутин и Симонида
Од Мораче и Мораве
До Дунава и до Саве
И од Дрине све до Дрима
Зар не боли љута рана
Светог Вида Видовдана
Зар нам Ибар извор није
Што је мутна Троморавка
Коју црну слутњу крије
Бледи Острог и Цетиње
Света места све светиње
И ко више да набраја
Ко да памти да се сети
Шта то рече Сава Свети
Па зар није свима свето
Косово и Света Гора
Па зар више сестре нису
Србија и Црна Гора

ЕВРОПЈАНИ

Разрушише моје село
Чаир мога постојања
Што дедове моје памти
Затамнише светлост дана
У сивило невидело
Па ми рањив месец пламти
Православни носим печат
Ћирилични крст судбине
Истина је често слепа
Ал` правда је њено име

Посекоше јасен стари
Успомене и сећања у крошњама
Што још чувам као дете
И све гране поломише
Где сад птице
Да ми слете
Не певају већ бораве у јауке
А Бог види и све чује
Христове су моје муке

И поново памтим праштам
Ни да кунем ја не уем
Само врелом сузом срца
Градим гнезда на згаришта
Чекам да се врате птице
У сва моја цвркутишта
И још кажу да сам дивљак
Неке хорде са Балкана
Па како ће пред Господа
Оног задњег судњег дана

БУДИМО ЉУДИ

Заборав је кад ћутимо а све знамо од давнина
Језик увек народ чува па се песма сама пева
Векови су многи прошли и сећања живе вечно
За моштина Светог Саве стално плаче Милешева

Не видимо. Нисмо близу. Косово је на крај света
Кад се проспе милост блага божурима Светог Вида
Без одјека тешких звона у тишини и самоћи
И очију ископаних, опет плаче Симонида

Ми ћутимо. Не питамо, и не знамо, зашто плаче
Кога куне и проклиње, дал` још неку крије
Све путељке и путеве затрављене остависмо
У Европу још одавно одвео нас Арсеније

Од тог дана тражимо се, на све четири стране света
Тумарамо загубљени, са истином што нас греје
Кроз гудуре Албаније до Солуна и Бизерте
Од Призрена до Будима до севера Сент Андреје

Остависмо све гробове, у корову и без крста
Поља родна и огњишта, к`о да српска нису била
Из незнања, без разлога, такорећи из нехата
Па дворимо све туђинце због Принципа и Гаврила

А пре тога од раније, крај Милоша, поред Вука
И уз гусле Јаворове, Вишњић време одсликава
Да Синђелић Чегар чува, главом својом
А главама браће своје Ћеле кулу украшава

И због тога правдамо се, свима редом, целом свету
У невољи, посвађани, надамо се новом дану
Не памтимо, већ кајемо и праштамо па градимо
Карађорђу Покајницу, Радовање Радовану

Ал` увек смо такви били. Заборавни, грешне душе
А грешни смо од рођења, јер грешне су људске ћуди
Са небесја Светац Павле благословом стадо броји
Саветује и моли се да будемо само људи

Радивоје Миладиновић Пацко - Ћуприја

ВИДОВДАНСКИ ЗАВЕТ

Као домет, као циљ ил мету,
Господ нам је Нови завет дао,
Да би сваки створ на овом свету
Крајњу своју судбину дознао.

На голготи, на страшноме крсту
Крвљу га је исус потписао.
Као свету Божју вољу чврсту,
своју реч је свима нама дао.

На Балкану, на српској голготи,
Ма колико сви ми били мали,
У крви смо са својим Господом
и ми Завет исти потписали.

И сви они Срби што се зову,
С некрстима задњу битку бију
И то овде на часном Косову
За небеску и земну Србију.

др Предраг Јашовић - Параћин

КАКО СЕ ПОСТАЈЕ СРБИН

Да би у Србији
Био већи од сваког Србина
Није довољно само тек живети
Или напосто бити Србин
Потребно је доказати да ниси несрбин.

Да би у Србији
Постао Србин
Мораш написати,
Иако несрбин,
Најсрпскију песму на свету
И то не једну, већ више
Онако како је то чинио
Велики Васко Попа

Да би разумео
Све дамаре земље Србије,
Осетио ударе била
И душевног растрзања

Кад уз јад немаштине
Притиска и беда неслоге
Мораш бити толико Србин,
Иако несрбин јеси,
Колико је био Оскар Давичо
Док је над својом Србијом
Србија у грчу срицо

Да би разумео
Српске поделе Срба
На најсрпскије Србе
Који се битно разликују
Од српскијих Срба
Мораш у Ваљеву проговорити
Црногорским језиком којег нема
Али ће га бити
Кад буду испеване песме на њему
У Ваљеву у срцу Србије
Где је Вера Павладољска
Учинила дерт над српством и над
Већем од свих Матија,
Над великим Бећковићем.

Ето, тако
Мораш се несрбин
Србином преобратити
Да Србију Србијом можеш
Звати,
Али ти Србија прастара дама Балкана
Никад, ништа неће поклонити
Јер је заслуга једини знамен
Који може њено господство да испуни.

ИКОНА

Ја те волим
светла иконо

Што те мање има
У мом оку
Биваш сјајнија

Твоја одежда срмом жита
Изаткана
Бистрином потока проткана
Оку чини мир

У круни белих облака
Сунце гнезди
Плавооке анђеле

Звезде ти врцају
Ка небесима
Што те мање има
Мени си сјајнија
Србијо
Иконо моја.

СИМОНИДИ

У твом гледу
дрзника заболе искра
он ти око источи
врхом жедног јатагана.

Као жену, као мајку
да те нагрди.
Побеснела рука страхом је вођена
до твог очног сјаја.

До његовог вечитог очаја
што надвековном глађу га мори
у јаловој светлости луне.

Ослепљена вечница
бесног не куне;
клетва је људска,
опроштај је Божији.

Љубомир О. Вујовић - Београд

ДОГОДИНЕ НА ГАЗИМЕСТАНУ

Погледај брате небо ка југу *Тамо где божур цвета из рана*
Где заветни сјај облаком дише *И рујом вида голему тугу*
У име Немање и Душана *За љубав наде сунца и кише*
Погледај због сна будућих дана *Нек ти реч заструји непрестана*
Кроз поздрав роду, куму и другу *Догодине, код Газиместана*
Погледај брате небо ка југу *Ту заветни сјај облаком дише*

Ослушни звон са спаљеног храма *Тамо где светост предака сија*
На Косову, срцу душе наше *Крст је срушен без имало срама*
У колевци српства пошаст клија *Просто било сили којом плаше*
Ал догореће та свећа вучија *Уз ова слова одабрана*
Када се зачује са свих страна *Догодине код Газиместана*
Ослушни звон са спаљеног храма *На Косову, срцу душе наше*

Нека прође и стотину лета *Свануће дан да избрише тугу*
Кад радоснице низ лице кану *Тамо где божур из рана цвета*
Озариће сјај тробојну дугу *Српске зоре опет ће да грану*

Погледај брате небо ка југу *Молитвом за поља разапета*
Са вером у моћ праведног света *Сачувај речи да не нестану*
Па нек прође и стотину лета *Догодине на Газиместану*

МАЈКО ТУГЕ

Страшна збиљо усуда што мори, Дару вида што невиде слуги
Зар не видиш да је песма клекла, Небо зебње мислима се бори
Стрепња тмурна облаке нам мути, Бисер реко сузама истекла
Страшна збиљо усуда што мори, Зар не видиш да је песма клекла

Света речи херувимског знака, Давни поју, ти што наду дајеш
Мајко туге од бола и крви, Срца пуног прекопаних рака
Зар за жртве кнегиње не хајеш, Зар нам прошлост изједоше црви
Света речи херувимског знака, Мајко туге од бола и крви

Данче мио обасјај јој лице, Пошаст прети да нам затре траге
Слово клекло за духовним вапи, Озари душе вером Милице
Дај нам мудрост племените драге, Да нам поног очима не зјапи

Страшна збиљо усуда што мори, Памћење нам арнаути пале
Давних зебњи облаци се множе, Српска земља у немоћи збори
Песме клече, за Милицом жале, Биће опет што бити не може...

Е МОЈ СВЕТОВИДЕ

Поделише нам земљу Световиде
На парцеле
Исцрташе линије
Преко брда и долина
Кажу, то вам је домовина

Успоставише појасе и зоне
Рампе и границе
Преко ноћи
Сатераше народ
Под заставе и грб
Изделише и оно
Што никад нико помислио није
Ваздух, воду из река
Ум и срце
Веру у човека

Исте су нам псовке Световиде
И песме тугованке
Исте очи што се стиде
И гледају да не виде (а стидеће се још)
Поделише нам земљу Световиде
И душе заслепише, за бедан грош

Милан Н. Кузмић - Добој

КОСОВСКЕ СЕОБЕ

Небеска кришка срмом ноћ растаче
песма цврчака Дечане сетом успављује.
Капљу векови, у вечност иконе облаче
распамећен ветар звоном зору најављује.

Из даљине зверске очи мржњом Косово грабе,
разјапљене чељусти видике ждеру
змијским отровом снагу слабе,
а ђавољим крилом руше цркву и веру.

На прагу црвен петао, донесе дан у диму и пепелу,
демонске силе некрстом убијају Српство у прогону.
На дар дарују избегличку ципелу,
док немани звона разбијају и ломе икону.

Из сузе мајке Србије
врисак кости прадедовске крв леди.
Ко Косово тражи, тај хоће Ћеле-куле да зида,
Срби,будите испосници у беди,
ал` не дајте светло духовног вида.

Крвавих сеоба српских било је и биће
од Чарнојевића па до Солуна,
и увек Српство рађа Обилиће
што враћају огњишта уз музику плотуна.

КОСОВСКА ОГЊИШТА

Дозлогрдило трговање
отцепљењима и спајањима
прастарим коренима
и новим злим цветовима.
Непомирљивост завера
кременом исцељује
уједање громава и ветрова
заурлаше уклетa свирала
са проклетијских вртача и сметова.

Развејане стопе гризу
разапете стазе крвљу нове зоре
у језовитим травама самоће
отроване успомене горе.
Посустали су потомци
у венама прогнаних почетака
пијући несагориву смелост у крви предака,
што неумољиве крајеве
зубима везују и закивају а нова јутра
у угашеним огњиштима снивају.

Сенке предака злodusима привида
тајне краду да слепоћи срца
још једну слепоћу претворе у наду.
Кристалном крутошћу
светли блештаво мраморје
небеских мостова исклесано
Божијом милошћу због жртви,
молитви и постова.

Непорочна, вечна снага
православног крста
одјек молитви храни
и забрујаће косовска звона
што избегла су таме

ЋЕЛЕ КУЛА

(појање лобања)

Мрачна тврђаво, страшна звездо
што лобањама светлиш
да ли с немоћом беседиш
ил' осветом претиш
и да ли би знали да те није
на чему леже темељи Србије.

Незаштићене наде чувају успомене
под надстрешницом неба одакле
заборави дажде а безверје вреба.
Сумрак невиделица, рђом лобањама суди ,
а грови се клањају чојству што се буди.

Празне очне дупље слепоћом видике ломе
безубе вилице поју, бићеш, свој на своме.
Синђелићи! Тешком нити свести
уткани у крвава праскозорја
злурадим режањем сенки
обиљежавате заборављена злобезмерја.

Ви сте својом крвљу, костима,
безглавим рукама освештали крстове
на орловим крунама.

Пепео вашег праха је разданио и осветлио
оно што је зулум завезао и учворио,
зато ће вера праха вашег пепела
донети слободу косовских звона,
крштења и опела.

Далибор Бокић - Брус

ТЕШКА ВРЕМЕНА

У младости мојој,
убијали су људе,
победници певали песме,
а поражени плакали
за својим најмилијима.

На улицама ништа,
осим мржње и беса,
док из мирног сна
ниче крв у очима
и свуда је страдао само човек.

Тешка времена су била,
још чуднија долазе
и руше све пред собом,
покушаћемо да живимо,
или умрећемо.

Чудне душе живе
у тешким временима,
њихови гласови се слушају,
а од слободе само скелети.

Тешка времена нас уништавају,
из дана у дан гурамо се
кроз њихове редове,
без наде покушаћемо да истрајемо,
од данас до сутра.

НЕМА ТЕ...

Нема те више, стари мој,
речи које бих желео да ти кажем
сада су само мисли
које надам се чујеш
међу звездама.
Даривао си ми живот и мудрост
а потом изненада
отишао тамо горе да самујеш
и пут ми обасјаваш.

Нема те више, стари мој,
ноћи су пуне гласова
и тешко је без тебе,
још један прасак зоре
када нас мисао прогања
да једном све ће стати.

Нема те више, стари мој,
а некада смо знали скупа
попити по коју,
отпевати и одболовати
Ти прошлост, Ја садашњост своју.

Сада гледам мајку
како тугу у недрима гаји,
тешко и њој са самоћом да другује,
а ја сетим се
како смо понекад знали
од јутра красти нова сутра,
е, стари мој,
ништа не брини
још увек те чувам у себи
и даље сам само свој.

Биљана Бабанић - Параћин

ПРЕСВЕТА

Скупљам те са свих страна, расуту,
 корење негде другде жили,
скупљам у мисли, у очи, у сузе, у бес,
 кроз векове у трен,
 Пресвета.

Свијам те дрско у недра распукла,
 семе ти негде другде клија,
свијам у заставу, у крв, у кости, у млеко,
 кроз векове у трен,
 Пресвета.

Стављам на рану, на плећа нејака,
 божур црвене боје нема,
стављам у земљу, у оца, у брата, у заклетву, за сина,
 кроз векове у трен,
 Пресвета.

Поклекоше, посусташе, распродаше,
 одрекоше, предадоше, не дадоше,
 па ти нигде, жалости, не стану,
 до у срце, до у песму,
 Пресвета.

Светлана Биорац-Матић - Алексинац

ГАВРАНИ

На то наше равно поље гавранови,
сестро мори,
божуре нам позобаше
цвеће наше,
у жице га ужичили
брате мили,
да не видим кад проклија
кад засија
црвен божур из костију
деде мога,
крвав божур ту са гроба
оца мога.

Црни нам се равно поље од гаврана
са свих страна,
од гаврана ил' марама
због душмана
што нам жито покосише нестасало,
што нам гнезда разградише,
порушише...
Да нам птићи тумарају на све стране
мој несане.

На то наше равно поље
види мори,
сад се гнезде они пусти гавранови.

МОЛИТВА РАЊЕНОГ ГРАДА (Алексинац, 2012. године)

Ја,
из пепелишта у небо загледан
памтим
како капљу рањене звезде,
крваве веснике пролећа,
и урлик челичне птице
над мојим заспалим улицама.
И јауке памтим
од Грачанице
до Милице.

Ја,
рањеник из ноћи безумља,
уписан на карти страдалника,
молитву шапућем
за све избегличке колоне,
за сене војника над рововима,
за застале на мостовима,
за шеснаесторо из Абердареве,
за снове остале испод рушевина
и осмехе залеђене у сећањима.

Ја,
из пеплишта у небо загледан,
и овог пролећа милујем уснуле свице
и беле голубове пуштам,
нек се испод мог имена
ниједно ново не допише
на листи градова
чије су заспале улице
стрељане у било којој ноћи.
Нек будем последњи
што памти крваво рађање сунца,
јаук што облаке леди
и урлик челичне птице
од Милице
до Грачанице.

Србобран Матић - Алексинац

ДОСТА

Доста је било црних барјака,
безимених хумки, масовних гробница,
лелека, сирочића и суза.

Преко главе нам ратова,
кама, црних марама,
јаука, братоубиства, смрти.

За нова гробља места немамо.
Ваља нам живети.
Крв нам се привиђа.
Лелек нам у ушима звони.
Сузе нам висе испод очију.

Оканите нас се светске крвопије,
орлушине и белосветске але,
силници, бедници, крвожедници,
милосрдни анђели, ходочасници смрти.

Крв код нас не извире.
Гракћу гавранови са висине.
Нису само Срби од крви и меса.

Доста је логора смрти,
лешинара, ишчупаних срца,
клетви и молитви.

Земља је крвљу натопљена,
неће да рађа жито.
Где ашов заријеш,
кости вире.

Доста је братоиздаја,
кумоиздаја, велеиздаја.
Цвеће нам на крв мирише.
Осмех нам на лицу залеђен.

Нисмо ми претплаћени на смрт,
ни дежурни на светској трансфузији.
Доста је богаља, слепаца,
зауостављених живота.

Уморили смо се од смрти.
Деца нам се, још нерођена, трзају.
Будућност нам је уплашена,
а прошлост заборављена.

Доста нам је гробова,
порушених цркава,
оскрнављених икона,
душа уништених.

Колико пута ћете да нас убијате?
И сто живота да имамо,
спасли се не би.

Где су границе безумља?
Хоће ли васкрснути правда?
Јеца Бели анђео.

Погледајте горе у небо,
ту невидљиву Божју руку.
Касно вам је за молитве,
за опроштај и за спас.

ЗАШТО И ДОКЛЕ?

Господе, теби се молим,
зашто су Србима судбине зле.
Питам те, не могу да одолим,
кажи ми зашто и докле?

Кажи, Господе, ко конце врти
и ко разбија лепе нам сне.
Само смо ми полигон смрти.
Желим да знам зашто и докле?

Зашто Косово, Делиград, Мишар,
Кајмакчалан, Гробница плава?
Зашто тај тужни крвави октобар
и кућа у Нишу од српских глава?

Зашто издаје брат брата
и каља земљу нам свету?
Зашто Први и Други рат
и српска гробља по свету?

Српски је нови живот изнико.
Из угаслих нам огњишта ватре.
Коме ли то сметамо толико,
па хоће до једног да нас сатре?

Кроз смрт се у бесмрт винемо.
Кућу на светском друму не дамо.
Ми прво нагло изгинемо,
а зашто, после се питамо.

Шта осим гробља деци да оставимо
и где ли воде њихови пути?
Кад ћемо једном тачку да ставимо
на наше умирање ради смрти?

Бранко Ћировић Ћиро - Ћићевац

ЛЕЛЕЧЕ КОСОВО

Опет се Косовом разлежу лелеци
Опет је много туге и бола
Ватре и плача
Опет се правда десила није
Косово опет не ојача

Вековна тежња од светог Саве
Од цркве наше и вере чисте
Молитви наших и вечних бдења
Колевком нашом одлежу јауци
Уместо колевки и дечијег плача
Страдања пожари смрт и угњетења

Џаба што царске тамо су двери
Џаба што земља Србина иште
Што кнеза славног Косово узе
Џаба вековна борба и плач
Џаба вековне српске сузе
Туђин нам опет показу зубе
Колевку нашу опет нам узе

КОРИЈЕНИ

Корјени су наши тамо
Гдје најљепше свићу зоре
Гдје Дурмитор дира небо
Гдје крш љуби Сиње море
Тамо гдје се чојство цјени
И громова чује јека
Гдје почива Његош славни
Гдје је Српска колијевка
Тамо гдје се гусле чују
Гдје је ријеч ко светиња
Гдје Биљарду Ловћен чува
Под скутима код Цетиња
Тамо гдје најљепша зора гране
Него игдје много прије
Тамо гдје је свети Острог
Гдје је свети Василије
Тамо гдје је Српство свето
Звук гусала гдје се чује
Тамо гдје се образ чува
Гдје се лажно не Србује
Тамо гдје је свијет стамен
Гдје је лоза Немањића
Гдје борави свети Сава
Немањића гдје је камен
Тамо гдје су манастири
Милешева, Дубочица,
Света Петка и Тројица
Архангели и Довоља
Ту је наша колијевка
Родно мјесто прађедова
Тамо гдје се Српство чува
И за њега глава даје
Тамо гдје је православље
И усправно гдје се траје

САЊАМ КОСОВО

Ој Косово у срцу те носим
Ти станујеш у мојим генима
Једва чекам да слобода дође
Да се вратим старим корјенима

Да посјетим Пећ и Митровицу
Да загазим у Лаб и Ситницу
Да запалим прецима свијећу
Кад посјетим свету Грачаницу

Једва чекам да престану буре
Да посјетим Призрен и Дечане
Да сузама залијем божуре
Да залјечим болном срцу рану
Кад се вратим свом Газиместану

Знам слобода неће скоро доћи
Ој Косово ја те много волим
И сањам те скоро сваке ноћи

Братислав Богдановић - Београд

ПАЛОМ ДРУГУ...

Тешка ли је земља друже
где ти палом кости леже
дал и мртав стражу чуваш
дал од тебе и сад беже...
Тешка ли је земља друже
за коју си живот дао
кад си мртав на њу пао
да је залуд дал си знао...
Тешка ли је земља друже
издајници кад је газе
док је другом они деле
дал се твоје страже пазе...
Тешка ли је земља друже
тело твоје што притиска
дал ти некад палом дође
да из гроба пустиш врисак...
Тешка ли је земља друже
да ми живи што остасмо
крај те мртвог залегнемо
па у гробу ко у рову
ову земљу одбранимо...

ОТАЏБИНА

По теби су газили и пљували
гранатама те орали, топови грували
тебе су тровали и рушили
децу ти убијали, крвљу те гушили,
По теби су посејане кости
очева и дедова палих мошти
телом и душом што су те чували
битке их појеле, ветрови одували,
Тебе су ранили, ал нису те убили
што си жива дуго се чудили
једни те издали, а други љубили
напали те па ти онда судили,
Ти си нас створила живот нам дала
за нас си велика, а њима мала
да те одбранимо у бој крећемо
време је да се с дедовима срећемо,
За тебе што гинем нек ти је хвала
у аманет ти дајем о земљу мала
ако се не вратимо, не заборави
да си се Србијом звала....

РОВ...

На линији одбране,
на грудобрану отаџбине,
мој ров, ко гроб и покров стоји,
ту међу сенама, смрти се не боји
Десни ми сусед очев је гроб
са леве стране гроб деде мог
у биткама давним слободу су снили
својим гробом су је изборили
Не можеш зато овуда ићи
грудобран живих и мртвих проћи
јер ово је само један од многих
што по Србији вреба и чека
да корак твој тих и зао
подмукло дође из далека,
Окрени леђа, назад одступи
повлачењем себи живот откупи
пођеш ли даље, сломићеш врат
јер ово није обичан рат,
овде и мртви стоје уз живе
да бране куће, воћњаке, њиве
и сваки гроб један је ров
па ће те вила, кост или мач
натерати у бег, страх и плач
Мени је лако међу својим
умрети данас ту где стојим
ту су ми деда, отац и брат
ја ћу и мртав да постојим,
А тебе ће брзо појести црв
у прах ти нестати кост и крв
кроз лобању ти порасти трава
ношена ветром срама и заборав
Не оклевај много, већ одмах иди
непозван си дошо па се не стиди
и причај деци нека памте и знају
шта их то чека кад у рат крену
ка мојој земљи, мом завичају...

Братислав Спасојевић - Коњух, Крушевац

ПЕСМА ПАЛОГ БОРЦА

Родих се овде на пољима твојим
Вољена земљо животу си врело
И не утках мисао у машти мојој
Да зелено начас постане зрело

Немирни лептир моја душа беше
Око чисто и у њему мати
Детињство сетно рафали однесе
Игра преста - почех ратовати

Живот тад се расцвета у мени
И сваки твој камен миловах у себи
Црна звер тај живот угуши
И тело своје ја поклоних теби

И сад кад само тело од мене оста
Ипак нека радост скрива се у њему
Упијам љубав што у земљи оста
И очима мртвим ја се дивим свему

Даница Рајковић - Крушевац

ОДВЕДИ МЕ

Одведи ме у кућу у којој сам рођена,
где се играло детињство моје.
Тамо је мој сан и страна света,
тамо је моје Косово поље.

Одведи ме у кућу у којој сам одрасла,
поведи ме у спокој што опија,
тамо се крстим и молим Бога,
да нам живи цела Србија.

Улице мог детињства од успомена живе,
мирис божура латице шири...
На мојој кући зидова нема,
само једна слика у пукотини живи.

Историја наша је богатство,
лепота којој се дивим.
Тамо су моји корени, колевка моја,
наше цркве и манастири.

Осветли ми пут и руке моје,
бујица мисли врт расцветава.
Осим љубави све ће нестати,
у тишини остаће траг да спава.

ПИСМО СРБИЈИ

Србијо, земљо моја,
верујем у тебе и иконе твоје,
језера што светлуцају ноћу,
јутарњу зору док шири крило своје.

Ти си највећи парк слободе,
очувала си најбоље хероје,
злате се твоја родна поља,
и планине у зимзелене боје.

У теби су моји корени,
сви снови и све жеље,
ти си стварала фабрике,
рудари у руднику очима стреле.

Звони, Србијо, да се чује далеко,
човек је онај ко те воли,
ко у теби живи и ради,
ко се крсти и бога моли.

У теби су рођени највећи људи,
сјајем таме осветлили пут,
научили свет да говори,
Никола Тесла, Пупин и Вук.

Поносно стојиш и шириш руке
отвараш врата свима,
знаш да кажеш и не,
срећан је онај ко те има.

Док се сунце са истока буди,
и месец према западу креће,
виориће се застава Србије,
цветаће божур и замиришаће пролеће.

ПОЉА ЗЕЛЕНА

Тишина и потпуна светлост,
хладни и тамни облаци круже,
настаје мрак, звезде трепере,
а челичне птице куће нам руше.

Сирене... Звонила су звона...
Па тихи јаук и тишина...
У грудима срце све јаче куца,
падају бомбе, туга се слива.

Зашто? О чему причаш?
Питања многа без одговара остају!
У очима нам само засветле сузе
и онда се патњом низ лице сливају.

Вихор рата за трен прогута слободу,
и избрише траг једног времена.
Зачас нас судбина пусти низ воду,
а снове сањали смо и поља зелена.

Дарко Колар - Шид

СРПСКИ ГУСЛАР

Сећам се погледа што видех преко Мајевице
и стабла кестена са раскршћа Горње Трнавe.

Гусле у руци, на гуслама жице,
потекле песме, сећања на живот Светог Саве.

Сећам се мутне воде са Дринског бојишта,
топова, јуриша и јуначких гласова.

А песма потече док битка се бије,
храбро срце о слободи сније.

Уз гусле чуо се и звук звона,
велике душе и тела храброга.

Сећам се песме са турског двора,
у манастиру својих хришћанских стихова.

Дејан Николић - Шабац

С Р Б И Ј А

Ком претесни беху српски златни скути,
У заласку сунца ко препозна зору,
Зар сметаше неком небески нам пути,
Док челичне птице палише нам гору.

Сетимо ли се некад прохујалих векова,
Пуних патње, бола, туге и беспућа,
Обасја ли светлост, та небеска река,
Нешто што се зове на сред друма кућа.

Нећемо их клети, то нам вера не да,
Плакати не смемо, премда суза клизи,
За такве је срце тврђе, и од леда,
Јер Бог на нас мисли, Бог на Србе гледа.

А, кад те, Србијо, можда и не буде било,
Душмани те зли растргну ко вуци,
Или буде те само колико испод шљиве,
Твоја деца, твој понос, земљо, мајко, вило,
Знај, барјак слободе, уздигнута чела,
И тада ће носити у руци.

МОЛИТВА БЛИЖЊЕМ

О, свевишњи Боже,
Кад сам близу Теби,
Добро чујем како, слепи гуслар Вишњић,
О слободи златној и данас нам гуди.

О, свевишњи Боже,
Близу кад сам Теби,
Рука Светог Саве додирује моју, и осећам тада,
Ова рука да нам, са Врачара опет,
свету тајну нуди.

О, свевишњи Боже,
Теби кад сам близу,
И док гледам како, несој српски вечни,
За бесмисла врећу, отаџбину нуди,
Тело моје дрхти, и дух ми се слама,
Пуцају ми груди.

О, свевишњи Боже,
Близу Теби кад сам,
Зато се и молим, небо нам отвори,
Бар безгрешне прими, себи, ал занавек,
Ил дозволи својој небезгрешној деци,
Бестид и срамоту, у љубавиечној,
да оперу свавек,
На колону Твоје,
Ту на Твојој најсветијој реци.

С ОНЕ СТРАНЕ БАРЕ

"Не заборави одакле потичеш сине!"

На прагу кућном урезаше ми се ко длетом –
Речи мајке старе.

Из дрхтаве руке кору примих хлеба;

"Једнога дана, тврђа ће она бити,
Нег' очев белег камен."

"У Србији не мораш бити – да Србин добар будеш!"

Мисао ова одавно ме прати.

У недра шајкачу стегнух на пут кад пођох преко баре,

"Свакога дана у њу по једно зрно стави;
И брзо нам се врати!"

Беху то последње речи мајке старе.

"Не мораш зборит српски – да Србин добар будеш!"

Слово је прво које чух, са оне стране баре;

"Што више на њих заличиш – то више за тебе маре,
У недра речник стави – овде су важне паре!"

"Кад мајци писмо пишеш – ко 'Амер' адресу стави;

Латиницом сад цео свет дише,

Важно је да писмо стигне,

На крсту ће име ћирилицом да ти пише,

Па нисмо сад на слави,

Долар кад стигне тамо – тад бићеш Србин прави!"

"У коју ћеш цркву ићи, овде је мање битно;

Још само ти не видиш куда свет иде,

Код куће се помоли Богу,

Бар с једне ноге опанак скини – завежбај мало јогу!"

"По крви не бирај жену – пасош је сада битан;

Временом ће све на своје доћи,

Зар се код вас још код куће слави,

У бару је много боље – икону само на исток стави,

Коме је овде важно, где Србин славу – слави!"

"Деца на тебе личе – рекох ти да све ће добро бити;

Слику мајци пошаљи, те сузе мораш скрити,

О брату немој много, срећна ће бити она,

Кад види тебе, Елзу, Ненси и Џона!"

Душанка Ерић - Крушевац

КОЛИКО

Колико је само мртвих војника било,
Колико је мајки, сестри, горке сузе лило
Колико ће жртава још бити,
Колико ће се још недужни српски народ крити
Колико ће школе, цркве, бити затворене
Људи се бију, уместо да се воле!!!
Колико да доказујемо да је Косово наше,
Доста је било, вековима нам га отимаше
Попуштали нисмо, нећемо ни сада
Косово је СРПСКО и нама припада
Моја земља била је и биће
На том пољу равном божур само ниче
И Косовски божур мирисаће стално,
где наш свети Лазар даде живот славно

БОЖУР ЦВЕЋЕ

Гробља су нам рушили,
цркве и куће палили,
школе затварали.

И то им довољно било није,
непријатељ би и даље битку да бије.

Овог пута, дипломатски као,
е нећете успети, много ми је жао.

Издржасмо агресију 78 дана,
са пуно жртава и још свежих рана.
Сада би нам фино Косово присвојили,
у рукавицама, дипломатски
за њега се борили.

Нашу земљу свету узет` нико неће,
тамо ће и даље расти божур цвеће.

Dragica Ohashi - Kiyosu City, Japan

БОЖУРИ

Били су јучер само мали пупољци у пољу
Процвали ноћас на месечини
Раскошни округли цветови обасјани ружичастом
зором
Једноставност свакодневне бити постојања
Трансформирана у неким нежним мирисним
латицама божура
Месец се повукао пред светлошћу долазећега
јутра
Остављајући отворене цветове у свету прозрочне
лепоте и спектру дуге
У простору који не припада више звездама
А оне нас и даље следе из далека
Невидљиве пред снопом сунчевог златног плашта
Однекуд долута плави лептир изнад блештаве
ауриоре цвета
Да понесе својим крилима по свету трачак наде и
радости живљења.

РОДНА ГРУДА

Ми памтимо Велике сеобе
У бегу од Турака са Косова отишли смо
Ако опет будемо по свету расељени
Изгубићемо наше славе и писмо
Ко то нама право на родну груду брани
Српске избеглице по свету расуте
На вашој смо страни.

Зар да у Сибир идемо
Ко вук у шуми да градимо дом
Одувек Срби су живели на Балкану свом
Зар хладноћа и лед да ми буду друг
Зар да живим у сталном снегу ко Јети
Ми навикли смо на југ
И да нас јарко сунце грије лети.

Ласте од зиме у топле крајеве крећу
У другу земљу са своје родне груде
Ја да идем нећу.

Ми земљу немамо, ми немамо дом
Ко је украо радост народу мом
Ја срце имам, а срце није од папира
Ја душу имам
А души треба слобода,
Треба нам свима мира.

ЈЕДНА ЈЕ ЗЕМЉА ПЛАНЕТА

Будимо планете чувари
Будимо шумама лугари
Будимо природи другари
Волимо природу, волимо шуме и зеленило
Волимо море и његово чисто плаветнило
У очувању природе потрудимо се сви становници
планете
Да буде сретно и здравом храном се храни свако дете
Будимо прави еколошки хероји
Да се народ за опстанак планете не боји
Засађимо паркове, сунцокрете и цвеће
По целој планети шта се око Сунца окреће
Не сецимо борове, јелке и смреке
Чувајмо чисте изворе воде, потоке и реке
Планети смета раст глобалних температура
За заштиту природе потребна је ЕКО култура
Будимо пријатељи природе, будимо заштитници
планети
Чувајмо нашу природу и зими и лети
Градим хидроелектране, учимо од старих Римљана
Искористимо снагу воде, градим пуно нових брана
Градим ветрењаче, користимо енергију соларних
електрана
Чувајмо природу да нам буду здрави вода и храна
Нек нам буду бистра језера и незагађена мора
Стварајмо енергију попут Тесле из природних извора
Да знамо о живом свјету важна је знаност биологија
У школама нека се добро учи заштита природе -
Екологија
Не бацајмо отпад на све стране
Правимо компост од одбачене хране
Планети шкоде творнице шта испуштају штетне гасове
Да нам зрак буде чист чувајмо липе и стогодишње
храстове
Уместо ратова садимо нове зелене саднице
Садимо маслине мира, оримо напуштене оранице
Да се никад атомским оружјем не праве на
планети границе

Не дајмо да се производе нуклеарне бомбе што
планету уништавају
Будимо еколошки бригадири који природу спасавају
Да у свету нема глади, да нам увек добро роди жито
Поред хемијских лекова да нас лечи и биље лековито
Да увек има довољно риже, јечма и златне пшенице
Лети нас освежавале органски узгајане жуте диње и
слатке лубенице
Будимо чувари околине, чувајмо мора и морске траве
Да нам биљне врсте не нестају и да се не забораве
Нека миришу поља љубичасте лаванде, нека нам
оживе села
Нека нас јутром разбуди домаћи чај и слатки мед белих
пчела
Нека природу краси увек зелена Панчићева оморика
Нека нам улепшају пролећа процвале крошње трешње
и шљивика
Мајке бебе мајчиним млеком дојиле природно
У одећи од памука и природне свиле осећали се сви
удобно
Да нам планета буде чиста
Да нам зеленило листа
Да цела планета у зеленилу блиста
Не дајмо планету
Једину на свету
Пропагирајмо рециклирање
Да спречимо природи изумирање
Не правимо еколошке грешке и најмање грешке
За уништену природу озљеде су тешке
Не бацајмо у природу пластичне вреће
Штедимо енергију, упалимо воштане свеће
Једна је Земља планета
Планета моја и твоја, планета целога света.

ДУКАТИ ЗВЕЗДАНИ

Дукати звездани
Блештави небески ђердани
По млечном путу расејани
Светле као дугине лампице
Преко небеске равнице
Носе поздрав до мале избеглице
Палета звезданих раскошних боја
Пријатељица је твоја
На модром своду хиљаде бисера сјајних
Као хиљаду суза твојих исплаканих
Плове небеске лађе по широком бескрају
Да опет баце поглед по твоје завичају.
Дукати звездани понесите мене
У своја прозрачна крила
Да полетим тамо
Гдје је мајка мила
Понесите мене преко родног поља
Где божуром мирише цела земља моја.

ПОКЛОН

поклонићу све своје клетве
онима који ме не воле или воле
па нека их прогутају проклетије
када не поштују светиње
тужне и несрећне
и све који се у њима моле

поклонићу
не треба да отимају
ни да ми душу уништавају
хоће - њихово је
и овако ће жалити за обоје

паметнији попушта
било је и биће за нас
најбоља прилика
јер кад се други венчава
нема ни брига ни разлика
најбоље весеље
најбоље сватовске колоне
сачувај ме за оне
што разумеју жеље
да се зна ко припада коме
и шта је чије
да се не бијемо
око исте чиније

ПОБЕДА И ПОРАЗ

Укрштање ветрова и светова
носе победу и пораз.
Шта је од тога наш одраз
и ко је коме ближи рођак...

Уплакана земља,
или само још једна гозба последња?
Забринута невеста,
или прохладна одаја?

Проклета и обајана,
отровна и пакосна,
за нека мучна времена,
кад слуга није слуга.
Аа душа је одгурнута
и непослушна,
зато што је остављена...

Нема се шта замерити,
свако ће својој дедовини.
Неко на ограђене пољане,
неко срцем преко калдрме.

Кад бог узме бич у своје руке,
тада ће бити прекасно за све...
На време се сетимо ко смо,
јер прво јутарње звоно опомиње
да не правимо исте грешке...
Јер сестре су сестре,
а браћа су браћа.
Живот се тешко рађа,
а у рату никада се не враћа...

РОДНА ЗЕМЉА

и са повезом преко очију
ноге пронађу пут до куће
и да се отровом опију
усне увек спусте пољупце
на сваки грумен родне земље
и глатке и грубе

само бог зна зашто је то тако
можда су се на небу
венчали душа и пламен док се ткало
а света вода поквасила земљу
када јој је највише требало

и с оквашену жеђу вином
крштење нам даје анђеле
свећа капље пред крвљу црвеном
освећена чува пољане обрађене
и све оне станаре
што су били
што ће бити
што сеју и просејавају
посоле и покосе
оду некуд у даљине
и врате се

Ђурица Еделински - Шид

ЗЕМЉО МОЈА

Земљо моја најлепша си!
Земљо чуда, лепоте брда,
цвркута птица, равница,
лепотом окићена, а напаћена.

Земљо моја, храбрих људи,
остани каква јеси,
поносна, слободна и часна.
Земља племенитих људи.

Земљо моја на ветрометини,
злих намера лоших људи...
Неће те поколебати,
они који ти Срце чупају из груди!

Земље Србије да није,
мале би могао свако да бије,
историјска прича учи,
силни падају на тлу Србије!

КОСОВСКА ВРАТА

Кола историје неумољиво јуре.
На Косову пољу газе божуре.
Европска моралност опака,
отима земљу Косовских јунака.

Некада давно звонише Европска звона,
спас објавише од надолazeће беде.
Србски витезови доказаше колико вреде,
изгинуше храбро творци Пирове победе.

Европа прослави први пораз освајача.
Србија јој дарова пет векова да јача.
У име Бога и Хришћанске слободе,
Кнез Лазар са синовима Србије у смрт оде.

Захвалност за проливену крв јунака,
исказа божанска сила јака,
на Косову пољу попришту ратне буре,
Бог засади од крви црвене божуре.

Прођоше векови, точак историје се окрену,
Европа на Косову, Србији отима слободу њену.
Коракосм освајача ка истоку хита,
ломи Косовска врата... Србију не пита.

Силни, јаки освајачи ка Амаргедону журе,
тешко ломе тврда Косовска врата,
губе време у походу на Рускога брата.
Газе Божије цвеће... вратити се никада неће!

ВИДОВДАН

Нема светлијег ни црњег дана,
нема дужег и кржавијег од Видовдана.
Колико треба Светих јуначких дана,
да у Србији заувек нестане тама.

Вековима се битке бију.
Јунаци дају живот за Србију!
Од Видовдана до Видовдана,
Србија против силних злотвора сама.

Од давног Косовског боја,
ратова крвавих без броја,
Србија пркосних устанака.
Србија храбрих Јунака!

Србија би одавно била Велика,
да у њој не клија семе издајника.
За њих Лазарева клетва живи,
због њих Срби су свима криви.

Сваког Светог Видовдана,
истина се јави сама.
Лазарева клетва у част Јунака,
открије беду издајника лудака.

Славиће Србија Свете Видовдане!
Растераће силне облаке таме.
Славиће Лазара и Витезове Слободе!
Сила је Србија, али издаја не сме да клија.

Елеонора Лутхандер - Стокхолм, Шведска

БЕОГРАЋАНКА

Сваки дан се пењем
На Кинески зид
Новог Београда

Живим привремено
У једном осветљеном
Квадратићу

Србија је моја мајка
Косово је моја снага
Београд је моја дрога

Победник на Калемегдану
Мој први и последњи
И једини љубавник

Сремска кобасица је
Моје животно осигурање

Ја сам шведски сто
у Београду

Ја сам Београђанка
У Стокхолму

АЈНШТАЈН, МОЖДА

Сан -
редовни прекид струје реалности
привремено самоубиство
руски рулет са метком сна

Кревет -
бели лептир
што чека на твоје тело
да заједно полетите ка зори

Јутро -
ружа са трном на јастуку
у тренутку бола
шири се мирис јутра

Будан -
мораш прећи преко два моста
до поднева и вечери
док време пролази
испод нас, преко нас
само по некад
промени свој иначе
дискретан курс
и шиба по лицу
као млазови кише

DE NATURA A.D. MCMXCIII

Љубодрагу Обрадовићу

Скривена
у стакленој башти
песниковог ока
израстох
у нешто налик
ружи
док је напољу
самовао снег
залутао на острву
кога уцртавамо
увек другачије
на картама
срца
па се и бродови
осмехују
онима
који остају

КРУШЕВАЦ

Када је дете
било на путу
то је било успут
и не баш по вољи
створитељу

Место рођења -
крај пута
или сам пут

Зауставите аутобус
овде сам се родила
баш ту где стојим

Голуб Јашовић - Крагујевац

СМРТЧЕВИТО ОПСТАЈАЊЕ

Арсеније,
Слушам зборе
Како пук ми на пут крену?
Пита л` зато Саву старог
И Данила Пећког – ишта,
Ил` мраморне саркофаге?

Мутавције јесу л` с вама,
Одације,
Поткивачи?
Има ли ти коначишта,
Косаница је л` широка,
Крете ли се Троручица?

Што остави Светог Краља?
Сам ће поћи низ Паклену.

Урачвљена прва Рача
Са твојега Коначишта
Кулинама од звоника
У молитви скамењена
И сад снује Сабор свети
И повратак наречени,
А нема те
Да се кренеш МЕТОХИЈИ.

НА БИСТРИЦИ, НА ВОДИ СТУДЕНОЈ

Праоци нас нерођене
У темеље уградише

На Бистрици
На води студеној ...

Колевка нам Црна вода
У недрима Проклетија

На Бистрици
На води студеној ...

Нисте вода као вода
Троручица
Чудотворка
Пећаршија, Архангели
Па Дечанског задужбина

На Бистрици
На води студеној ...

Ја и преци нерођени
Код три крста
Расејани
Несабрани

На Бистрици
На води студеној ...

На све стране
Растерани
Нам ПОЂАНИ¹

На Бистрици
На води студеној ...

¹ Пођани су најближи сродници, који по обичају стају на чело поворке када се полази на

ОСАМИ У МИМОХОДУ

Минули дани
Играју „Коза“
У сенци крста
А мојим селом
И селиштем
Лебде
Крстате њиве
Забрађене
Крстатим лазем
Преци ми
И данас
С месецом уштап
Преславу
Заборављеног имена крсног
Славе

БОГОРОДИЦИ ХВОСТАНСКОЈ

Божје си слово
И аз и буки
И словисмо ти
Словеса

Ореол ти мраморје тамничи
Крај ногу ти
Савине воде
Безводе

Отаца ти сенке
Питају камена стопала

Горица Станковић - Лесковац

ЦРНЕ ВРАНЕ

Летеле су црне вране
и гледале са висине
оноћиле беле дане
криле Сунце када сине.

Грмело је муња севну
капље туга место кише
дедовину нашу древну
црне вране уништише.

Гакале су на облаку
и топиле ледне горе
саплитале у кораку
господари нове зоре.

Плаче небо лелек вије
завијени сви у тугу
Косово нам битку бије
под облаке тражи дугу.

Молила се Грачаница
молитву су чули Свеци
да нестане црна птица
умире се наши преци.

Да л' без снова сада спава
зуб времена да л' га мучи
Шар планина подрхтава
док Бистрица сетно хучи.

Горјана Ана Дабић - Београд

КОСОВУ

Полегла трава ињем покривена
па као да сни, као да спава
вечним сном задојена,
руке не би, оста некошена.
Траг стопала, тежак и суров
ништавост стави печат џелата
на одар смртни ко покров,
слободу вреднију од злата
свезаше душмани црни.
Неда се поље, ни душа српска
да сјај царства праведнога
једна поган кораком смрска,
велика снага ту је од Бога.
Устаће храбри, погледат у огањ
жеженим мачем ваздух ће сећи,
застава српска красиће торањ,
устукнуће душман, Бог ће рећи
свето што је, његов је престо,
за гњиде светске ту није место.
Косова ране, крвавих река
застаће кад српска нога крочи,
њива и шума Србина чека
и небо искона, српске очи.
Изнава живот бујаће снажно
Косовом равним, крст царевати,
у Србина срце бије одважно,
светињу своју неће дати.

БОЖУР

Сред небеског снева туге
Зачела се бол велика
Тлом светости јашу слуге
Крвљу топи ова слика.

Савио се под теретом
Цвет божура црвен пушта
Црна војска са покретом
Гази, мрви, не пропушта.

Са икона сузе точе, лију
Светиња се оплакује
Страх сад слуги погибију
Река бола запљускује.

Понавља се записано
Божур вене, главом клону
Нечастивом одабрано
Одузима одјек звону.

Охрабрено зло наступа
Неће дуго, Бог се чује
Неће корен да ишчупа
Божур ћути, ишчекује.

Засијаће крст светости
Изнад поља црвеније
Ишчилиће све жалости
Зло од Бога јаче није.

Србин крочи, крст у души
Вером својом да надјача
Божур цветом да угуши
Све одјеке тешког плача.

Србин срце није дао
У грудима јоште бије
Светињу је одабрао
Божур неће да се крије.

Сред пољане обожене
Где крст часни јоште сија
Сузом светом наквашене
Божур цвет ће да проклија.

СВЕТОСТИ ТЕМЕЉ

Зубе ломим стискајући вилице
да не пустим глас из душе,
да не крикнем и небо запарам
над злом што ковитла несметано,
што сасеца староставно,
што нам гази заветност живота.
Ломим зубе, не дам крик да убије
ово мало неба што нам оста.
Само очи, њих не могу зауставити,
не могу им забранити да се јаве,
сузом својом да оросе стопе
откинуте давних дана витезова
кад са круном завештања
пристигоше до Косова.
Ту је храброст посејана,
ту је светост темељ нашла
те се диже височије од свих стена,
височије од планина, изнад неба,
да с колена Свевишњег
благословом храброст врати,
да прекрсти и окади
све путеве славне војске
која сада исто тражи,
да истера, да прокуне
све злотворе, слуге злога,
да покропи и очисти сваки педаљ
за долазак Оца свога.

Јелена Протић-Петронијевић - Крушевац

ЈЕСМО У РАТУ

Јесмо у рату
И није то песнички речено
Док из оклопних возила
Помаљају главе
Румени млади војници
Осмехују се и машу
Пролазницима који су се нашли
На улици
Једна старија жена
Почиње да плаче
Поред ње остали
Не крије сузе ни човек који
Ту стоји
А син му је у војсци
Негде јужно
На врућем тлу
Близу границе

Застрашује ме маслинасто-зелена
Грдосија која пролази
Молим се за главу са беретком
Која изнад грдосије провирује
Не питам се

Чија крв мора да падне
И ко ће дочекати повратак
У цркви се чита сваког дана
Дуг списак имена
Да их погледа Бог
Видим како узнемирено
Погурен шета човек из суседне куће
И знам шта му је
Син ми је тамо
Каже
Сутра идем да га извучем
Ово је уништавање
Које нико не зауставља
Зашто моје дете да плаћа
Животом?

Покушавам да га смирујем
Причом
Да он ту као отац ништа не може
Питање ко је крив
Сада се не разрешава
Само речима

Јесмо у рату

Чак и небо узбуркано и
Погурено
Не верује звездама

КНЕГИЊА МИЛИЦА

Она је заувек остала
Мајка господства и кнегиња
И после хлеба и вина
И после ктиторских подвига

По њој се град познаје
У цркви где се молила
Њу памти шарено камење
И сенке и речи утехе
И калдрма и зидине
чувају њене кораке

Она је одважно владала
После Кнежевог страдања
Изашла пред силника
И свете мошти тражила
И благослове донела

Иза осморо чеда
Иза раскошних скутова
Љубостињу је скривала
И расу монашку чекала

Она је знала да време
Нико на дар не добија
Да иза нас остају
Мудрост
Дела и воља Божија

Она је заувек остала
У порти поред знамења
Она је заувек остала
Мајка господства и Кнегиња

ВЕЧЕ У ВУКОВАРУ

Не заборављам
Тај поглед
Који је испунио вече
Поглед дечака
Остарелог за кратко време

Нико о томе не жели да говори
Оног ко би хтео
Нема ко да слуша

Ипак
Тако се догодило

За вечеру
Послужили су
Пржену рибу и кромпир
Плавушан у улози
Домаћина
Смешкао се
Нисам хтела да прихватим
Алузију
Да је река богата рибом
И пређутано нешто
Ужасно...
Остарели дечак
Пратио је разговор
И понекад понешто
Рекао

Остало је недокучено
Из његовог погледа
Сувише дубок
Амбис
Мрак
Траг смрти
Незамислив страх
Препознавање рата
Молитва у траговима
Анђеоски прах на улицама
Сузе на стаклима
Поломљених прозора
И недоречено
Нешто што не желим да знам

мр Јован Михајило - Нови Сад

КОСОВАЊЕ

Васкрснуло косовање
Васкрснуло постојање
Ђурђевак ми сав увену
Косово је у пламену
Варнице ти ватру пале
У оку ти дуге стале
Дивно моје косовање
Са сузама орошено
Са минама покошено
Муња ти се оцртава
У тјелу ти срце лава
Дично моје косовање
Ломе зрно у откосу
Галеб рањен у поносу
Дивно моје косовање
Кукавици гнијездо не дозволи
Тебе Србин вјековима воли
Дично моје косовање
Ми волимо Косово и трубе
Не дај полог у гнијездо голубе
Са лицем у лице да се погледамо
Косово је Српско
Ми га бранит знамо
Обасјана сунцем буди се Србија
Стани мало НАТО
Наша душа клија

Модре слутње носи ријека
Од мостова јаука јака
Јели могуће овог вјека
Зашто човјек на човјека
Косово је наша земља
Света разорена разрушена поста,
Љубимо је с рањенога моста.
Бију људе лају на небеса
Бледи запад умреће од бјеса
Косово је показало лице
Прелазимо на другу страну моста
Да бранимо рјеку од убице
Косово се сад срцима брани
Свјетски олошу де мало застани
Србија се на Косову брани.

ОЈ СРБИЈО

ОЈ СРБИЈО ЦРВЕНОГ ИСТОКА
ОЈ СРБИЈО ЗЈЕНИЦО ИЗ ОКА
ОЈ СРБИЈО РУМЕНОГ ЗАПАДА
ОЈ СРБИЈО ГЂЕ ЈЕ НАША НАДА

ОЈ СРБИЈО ЛЕДЕНОГ СЈЕВЕРА
ОЈ СРБИЈО КО ТИ СЕ ЗАМЈЕРА
ОЈ СРБИЈО КОСОВСКОГА ЈУГА
ОЈ СРБИЈО ГЂЕ ЈЕ ЈУЖНА ПРУГА

КУДА ОДЕ СЕСТРА ЦРНА ГОРА
ЗАШТО БОНА ОСТАДЕ БЕЗ МОРА
НА КОСОВУ КИДИШУ АЛБАНЦИ
НА КОСОВУ СРБИ СУ ТИ СТРАНЦИ

СА СВИХ СТРАНА НА ТЕ САМО ВИКА
ГЂЕ ЈЕ СЕСТРА СРПСКА РЕПУБЛИКА
КАД ЋЕ СРБИ ЈЕДНОМ ДА СЕ СЛОЖЕ
ПОМОЗИ ИМ ТИ СВЕВИШЊИ БОЖЕ

ОЈ КОСОВО

Ој Косово моје срце болно
Ти си наше мјесто непреболно
Ти у марту цвијећу прољећа
Ти си моја прађедовска срећа
Зашто цркву проклету вечеру
Хоће нашу да истријебе вјеру
Сметају им Видовданске кости
Ни бог сами неће да опрости
Гђе си сада мој силни Душане
Да зацијелиш на Косову ране
Спремај Марко шарца и дизгине
За Косово сваки Србин гине
Царе Лазо твог ти Видовдана
Тјерај гамад са Газиместана
Грачанице да се Милош пита
Отишла би бјелосвјетска свита
Бијела вило са мирочких гора
Истерај нам мрскога злотвора
Проклетије проклети му пути
Проклет био ко Ситницу мути
Југовићи не дајте Дечане
То су наше из коријена гране

ДИНАРСКИМ МАЈКАМА

ви сте свијетле зоре иветића гаја
ви сте мирис липе и цвијетнога маја
ви цвјетови дрењка кисталне алеје
ви сте камен жестац сунце што нас грије
ви сте бехар бијели трешњевога цвијета
ви сте наше мајке даница комета
ви сте наше муње воде са студенца
ви сте грокталице огњишта кладенца
ви сте громовнице божури латице
ви сте наше прве препелице птице
ви свијетлите јутро изнад старетине
ви сте наше мајке свекрве и стрине
ви сте горско око студенац и јоша
ви сте у ждраловцу и од куће ћоша
ви сте ведро поље и гора и вода
ви сте наше мајке и више од рода

Лепа Симић - Цирих

ПОД ТЕРЕТОМ СЕЋАЊА

Котрљам се
као изнемогло сунце
стазама
што су у младу трску зарасле

Трепери лик мога деде
крај старе воденице

Тамне сенке
прескачу прашњави фењер
и празне џакове
прекривене паучином.

Путујем
кроз зелена поља
ношена шаренилом
чаробних ћилима

Руке ширим у празно
Уморна ми рамена

Звуци родне груде
враћају ми детињство
на длан

Ноћас немам сна

АКО СЕ ВРАТИМ

Спаковала сам
неколико драгих ситница
слике мог детињства
и пошла...

Мисли су ми трчале
низ густе страх
Мајчин глас је говорио
- чувај се кћери

Отишла сам...

Године жељама изроване
низале се
као перле на исту нит

Стезала сам сказаљке сата
да успорим време

Носталгија
Песме
Исписивало ме време

Ако се вратим
осим то мало своје душе
ливаде пуне свилених лептирова
времена којег више нема
у лахору чежње
кога ћу још тамо затећи?!

У очима сетним
клатиће се месец жут...

На огњишту скупљених мисли
као пали анђеол на коленима
с погледом у небо
затећи ћу себе саму
и успомене...

ТАТА, ЗАТО ЋУТИ

Причај ми,
како изгледа цветна околина,
наше Косовске Каменице?
Има ли тамо српских душа?
Кога си срео?
А наша кућа?

Кћери моја, не питај
за огњиште наше!
Ни темељ се више не познаје,
све сравнили са земљом!

Поља опустела, шума посечена,
гробови преорани...

На место цркве, нови темељи.
Нема више ни каменог бунара,
затрпали га.
Вода им се огадила,

Срео сам моје сестре,
једва сам их познао.
Једва!

Можда сам срео
и твоје школске другове,
другарице, професоре,
али их нисам познао.

Не!
Ништа више није исто!

Дете моје, уморан сам...

Сачувај топлину мојих речи
за олујне, ледне ноћи.

Пејзаже и сунце румено као божур,
које милује наше пропланке и поља,
што чекају да им се вратимо,
као ласте!

Чувај успомене.
Твоје детињство тамо спава.

Тата,
вратићемо што је наше било!
Не дам моје имање,
ни кућу, ни бунар,
ни мамину башту,
не дам никоме дедовину!
Ни педаљ НАШЕ земље!

Нико те из срца ишчупати не може,
не дам те, Космету мој!

ЗОВ ЈУГА

Хтела бих још једном
да видим
собу моје младости
процветале липе
и поља широка

Дукат моје дедовине
Сећам се прве цигарете
иза каменог бунара
и сунца црвеног као божур
Заплачем као дете

Чујем
зов топлих ветрова
и немирни лет ластавица

Чешљам време
и залуд будим
заспале славује

Др Љиљана Фијат - Нови Сад

ЕЈ, КОСОВО

Еј, Косово, Косово, црна птицо, удовицо,
Метохијо, рано моја. Ја на камен да се попнем
црног слеза душе цвета нагледати се не могу.

Преломљена, увијена, вадим трње из очију
у Приштину када гледам.

Мокру гору, Проклетије, ожалити никад нећу.
Одлазите, гавранови, не носите ми изворе животворне,
с погледом и мислима на Косово.

Одлазите, песме јалове и од блата сувог
чизме исткане, кад нема топлине међу зидовима.

Рогове црног орла да не видим и да
не знам да је све ово само једна смрт
која траје у Старој Србији, у срцу мом.

ЛЕПОТА КОЈА СВЕТ СПАСАВА

Светкујем и у вашу част певам, хеј, песници и филозофи,
који у души и песми свог народа остављате трага.

Окружени слугама и витезовима,
у својим дечачким срцима,
изгубљени у многоне за остали свет,
у часовима чудних заноса, не смирујте своју гордост.
Ви, који спајате материце са очеве семењем на зеленом
сочном житу Војводине, уметници патње на Косову;
који поштовање и оданост доносите на Златибору;

чекате да сунце осуши блато
и да се озлате витки кукурузи дуж Мораве;
пловите бродовима на таласима Дунава;
отварате небо на којем играју јата веселих риба
и тикве дугиних боја непрекидно доносе цвет.

Ви, стручњаци за шкољке, црве и узгајање голубова;
зрело воће и ребарца са роштиља.

Царујете на Фрушкој гори; и на Мокрој,
где живи Рад гост, песнички надахнут;
као најбељи облаци круните мисли и дела. Кликћем са вама:
да живи Србија! И нек лепота спасе свет!

Љубица Вуков-Михајило, екс Давчик - Нови Сад

ЈА САМ

Ја сам од оних
За коју је реч
За под грло.

Ја сам од оних
За коју је част
За испод главу.

Ја сам од оних
За коју је земља
За испод срца.

Ја сам од оних
За коју су брат и сестра
За испод крви.

Ја сам само она од оних
За реч
Част
Срце
Верност.

Опстајем само
У себи још
И поред несхватања.

ДАВНО, ТАМО ДАЛЕКО

Остаде само реч
и крик узбуркане крви.
Стиснуте шаке би довољне биле
да утихну плач искомске душе
прегажене части
изгубљене груди и међе.

А срце стеже ли стеже
Вид на очима покриле већ поседеле веђе.
И сачувано само слово словољубља
славописа слагалица србовеза Сораба.
Остадосмо неми уцртани на стени
без гласа одоре без таса.

Непознате ходи
газе нам непокошено сено
А оно бистрооко врело
што из стене сикће
стварајући пену
ко ждребица када јој одузму ждребе.

Кад запени јој крв кроз вене
Од беса и немоћи скочи,
жели из стаје да искочи.
Успиње рже док је стеже уже
око врата привезано о колац па цима..

Извор уз жубор у Ибар отече те налит и сит
песму и музику поља и шума пренеси.
Отићи ћу и заплакати за нама.. несхваћенима
привезаћу мараму упалићу свеће
клекнућу молићу дароваћу
на камену манастирском Грачанице
Дечана Љевишке
искомске земље Сораба патићу...
Ја, верна душа косовска...

СЕТИ СЕ

Робова бичева арена
Тројанског коња
Логораша и гаса што убија људе
Ватре угарака згаришта кућа
што још диме
Јаме препуне костију
И народа којих више није.

Мени треба

Земља узорана
Људи срећни и сити
А не бити или не бити.

Мораћу
Се молити теби о Боже
Јер само ми ти можеш помоћи
Да схватим несхваћено
Да Косово оде а не дадосмо га
Туђин са нама и Светом управља
Да љубим што љубити се не да
Да верујем неверама
Да сузим не исплакано
Да тонем у јами века
Да ме увлачи туга и јад
У гротло лаве немира.

Говорим
Сада сећањима на земљи
Љубави
У вери
Да тако све није требало бити.

Љубинка Стевановић - Осечина

БИСЕРНА КАП

Косовској девојци

Са рукава твојих
капље још
покошена румен
и скути твоји
трептај срца
смирују

Зелен бор - ех
боја се намењао
Тражим га
по беспућу сна
крај друмова
непознатих

Бисерна кап
из крчага
поломљеног
гле засветли горе
међу хладним звездама
и у божур
расцветава се

Једна лат
трепери дуго
кроз модрину
небеског бунара
Чекам је јабуко
под крстом
Грачанице

Љубиша Красић - Прокупље

КОСОВСКА ДЕВОЈКА

Дани после боја...

Џаба ти кућа
лепото
кад нема кога
част да јој брани
И кондир вина
кад нема домаћина
да наздрави чедности
Ти никада
бременита бити нећеш
и као да си знала
да Српкиње ће
вековима
за друге децу
рађати

БОГОЉУБ

Неподношљиво присуство мржње
ушло је са удворицом и поклоником
свилених јастука
Пун страха од црвеног гајтана дошао је
Да начини нестајање
Онима међу којима је настао
Али, како је крочио на земљу манастира
вечито се спотицао и падао ницице
не знајући да ли клања или моли
Одвојивши се од себе
галопирао је коњем ка свитању
мислећи да сву тежину југа може
посећи јатаганом
а речи молитвеника ништити клетвом
Личио је на сумрак без видела,
без помена,
на предсказање пуно некрста,
на уходу што стиди се свога имена
Падајући са ознојена и уморна коња
јаничар се враћао каурину
Ломно и мучно тело
вукао је по свом житу
губивши свест пред барјаком
крста, православља
Бугарио је жељу
да му је живота епског јунака
усадио би се у праг куће своје и
довека одмарао мајчина стопала и сузе
затварајући капије
последњим временима
држећи мач уместо кључа
Пред очима Лазара
дисао је Хамдија, а издахнуо Богољуб
од мајке Милосије и оца Арсенија

Љубисав Грујић - Пожаревац

АТОМСКИ НАРОД

Док нас ветрови безнађа ломе
ми још смо увек пуни воље,
групишемо своје последње атоме
боримо се и верујемо биће боље

Од груде ове немамо топлији дом,
а има нас на свим странама света.
Мала смо држава, сићушна ко атом
али срце је наше велико као планета!

Атомске бомбе ми не правимо,
али имамо нешто моћније од тога:
Своје славе и свеце које славимо
и веру у сутра са вером у бога.

Олује и оркани по нама дувају,
ударима одолева наш мали брод.
Бог и Анђели нас Србе чувају,
јер смо небески и АТОМСКИ народ.

ДАЉИНА МЕ НИЈЕ УСРЕЋИЛА

Из дворишта тога не певају петли,
пред вратима старим, ни мачор не дрема.
Ту ни један прозор одавно не светли,
у тој празној кући сада никог нема!

Из трошног димњака давно се не пуши,
чак ни ласте више на њега не слећу.
Иструлеле греде, стари кош се руши,
ни пацови више туда се не крећу!

Пропаде та кућа, пропаде и село,
жао ми обоје, живот је ту био.
И њих и мене време је однело,
а ту сам живео, ту сам се родио!

Покрај куће некад поток жуборио,
ни он зуб времена издржао није.
Воденица над њим, ја мали сам био,
воденица моје бабе Иконије.

Беше то воденица једина у крају,
породице многе тада је хранила.
Тек сељаци стари, ње још се сећају,
баба Кона због ње позната је била!

Најслађе је брашно баба Кона млела
и црно у бело, као њено лице.
Народ долазио из околних села
да сласти испроба из те воденице!

Туђа земља није место срећних људи,
све чешће сећања на село навиру.
Несвесно ме јутром носталгија буди,
да попијем кафу у том рајском миру !

Уморних очију, од напорног рада,
у даљину гледам када падне вече.
Даљина од села тешко мени пада,
све теже и теже, како време тече!

Туђина је ова судбина проклета,
кућа моја стара мени још је драга.
Оставићу ипак све лепоте света,
да остарим мирно крај свог родног прага

КУДА

Брод којим управљамо камо то броди,
ни природу ни себе више не штедимо.
Питамо ли се понекад чему то води,
да сечемо гране на којима седимо!

Зар су понос наш димњаци електрана,
авион који са писте управо полеће?!
Зар то може бити лепше од пролећног дана
кад замирише прво пролећно цвеће?

Зар нас од ауспуха не заболи глава,
док бицикл пропада негде у гаражи.
Не осећамо ли више како мирише трава
и да по њој шетамо, од нас она тражи?!

И снегови кад падну, бело није бело,
зар вештачку природу хоћемо да правимо?
Ставимо ли понекад прст на чело,
да оним што "кувамо" сами себе давимо !

Из утробе земље свашта вадимо,
а од ње очекујемо да нам дуго живи.
Престанимо више та злодела да радимо,
јер за смрт њену -сами бићемо криви!

Сачувајмо природу, ваздух и воду,
почнимо од сутра неки живот нови.
Гости и капетани будимо на броду,
не скрећимо с' правца -зна он куда плови !

Марина Адамовић - Ниш

TU SAIS?

Жена седи у дворишту.
У дворишту седи жена.
Седи жена у дворишту.

Да ли се време убија
тако што понављаш исту ствар
пазећи да не убијеш себе?

Жена убија време и себе.
Себе и време убија жена.
Убија време и себе жена
А сећање?

Сећа се ње и грца:
Ја СЕ не дам убити!

SAIS?

ВОЈНА ТАЈНА

Кад сам била први разред Усмереног,
профан српско(хрватског) дао нам је тему
"У рату је кичма тврђа од челика".

О! Осетила сам нешто тврђе од
миокардитиса.

Почела сам дугу анамнезу:

"Ово је четири пута седми пут
да добијам писмени о оном светском!

Не могу више, не могу...

Нисам чула авионе, ни пушчани зов
кроз грање, ништа, професоре, ништа!

А кичма ми је од бамбуса.

Шта бисте још од мене?"

Позвао ме је тихо "Заслужујеш 5,
али не смем, не смем..."

Кад сам отворила вежбанку,

видела сам војну тајну : 5+

Професоре, да ли још

увек има ових тема?

Ако има,

на ком се језику исписују?

Претпостављам,

да бих открила другу војну тајну,

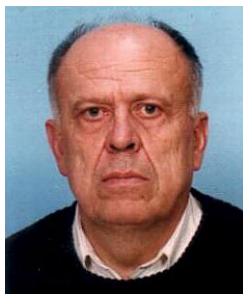
јер бих писала

на најстаријем грчком;

ЕУууу, чула сам и авионе...

И бомбе...

И "живела демократија!"

Милан Ивановић - Лозница

ЧУВАР ИСТОРИЈЕ

Када мирис удахнемо
Поруке нам из срца крену:
Ко год цени родољубље
Хајде срцем, мозгом, душом,
Одмах крени и пожури!
Процветали и миришу сви божури!
Ова прича није нова.
Божур шири родољубље
Својом бојом и мирисом
Од када је овде Срба,
Ал' највише од оне битке,
Нама знане са Косова.
И сваки Србин који је овде,
Ил' расејан белим светом,
Кад је будан или спава,
Чита причу из мириса тих божура
О Косову, ал' са сетом.
Неки туђи све нас плаше
Да смо бојем на Косову
Изгубили све одреда
Па Косово није наше.
Божја снага божур створи
Са мирисом и са бојом.
То сад за нас није ново
Зато душом а и срцем
Ми чувамо и божуре и Косово.
Божур лепу боју има
Којом пише у детаље историју
О свим нашим за опстанак бојевима.

Милош Стојиљковић - Глашинац, Прокупље

ВИДОВДАНСКА СУЗА

Видовданска суза кану
из очију косовских божура.
Лазаревих девет шура
небом пашу сабљу оковану.

Кржави се барјаци развили
на плаветли своду српском.
Душманину грозном, мрском
шестоперцем зубе поломили

јунаци видовдански, Христа синови,
у вечност уписани дивови!
Из небеских очију Лазареве војске

златна муња опомене сева.
Видовданску песму пева
разбијен кондир Косовке девојке.

РАЗДОМЉЕНО СРПСТВО

Припадници светске војне силе
са офуцаним кодексима части,
пуцају на недужне цивиле,
на све то ћуте издајничке власти.

На светиње бацају бомбе,
у очи Симонидине лете митраљеска зрна.
На измишљене границе стављају пломбе,
док капље Милешевског Анђела суза црна.

Косовско-Метохијска свећа тиња.
Копље Светог Ђорђа је сломљено.
На Косово-поље пада лажна милостиња,
црн гавран јавља: Српство је раздомљено.

ВОСТАНИ, СРБИНЕ

Шта чекаш? Востани, Србине!
Европи одлучно реци НЕЋУ!
Доста су нам пуцале грбине,
под туђим теретом, за нашу несрећу!

Пустимо ли да нам се под праг
усели црна отровница гуја,
све ће нас скупа однети враг,
„милосрдни анђео“, „бљесак“ и „олуја“.

Сви би хтели да се затре
Српска лоза племенита, стара.
Све веће су ломаче и ватре,
Србија на њима изгара.

Питам те људски, Србине, брате,
шта ћемо у осињем гнезду, у јазбине лавље?
То су они исти што зидају палате
од лобања наших и крше Светосавље.

То су они исти што пале и руше,
силују, плачкају и децу нам кољу,
ђавољи војници без части и душе,
што распињу и блате и трују нам вољу.

Питам те људски, Српкињо, сестро,
за будућност твоје породице,
зар ћеш дозволити да скрнавe престо
на коме је Исус у наручју Богородице?

Зар ћеш дозволити, нацијо православна,
да нам туђин опет земљом крочи?
И то онај исти што је сред Косова равна
Симониди мучки ископао очи.

Шта чекаш? Востани, Србине!
Европи одлучно реци НЕЋУ!
Осећа се задах, воњ лешине;
већ су нам живима ужегли по свећу.

Ваведење Пресвете Богородице, 04.12.2012.

Мирко Стојадиновић - Макрешане, Крушевац

КОСОВСКИ БОЖУРИ

Злослутни је гавран,
Црни глас пронео,
Косово је цело,
Црн покров покрио.

Прекрила је тама,
Читава небеса,
И приштом је црним,
Земљу заразио.

Грактао је гавран,
Та злослута птица,
О покољу страшном,
Који се ту збио.

Проносио гласе,
Несрећне судбине,
Што угасну луче,
Најсветлијег вида.

Да земљом не светле,
Веће ко аспиде,
Стрне у дубине.

Но божја је рука,
Из потока крви,
Узнела у небо,
Најсветлију главу.

И копреном златном,
Опточила свету,
Да светли у тами,
И уграби душу,
Од ђавла отету.

На пустом је пољу,
Изникнуло цвеће,
Косовски божури,
Развејаше миро,
Да нам као свето,
Опијају душе.

Умивени њиме,
Пред богом ће стати,
Крстобразна душа,
Светога порода.
И свето ће миро,
Косовских божура,
Вековима мирит,
Поколења рода.

Ускликли ће соко,
Усмртит гаврана,
Да не шири таму,
Својом бојом смрти.

Од латица мирних,
Косовских божура,
Оплешће на глави,
Светога Лазара.

Венац христа бога,
Да бескрајно цвати,
И да славу свеца,
У злату озлати.

Светлеће нам света,
Лазарева глава,
Отправљаће путе,
Божанске судбине.

Божури ће миром,
Ко мајчиним млеком,
Задајати пород,
И славити свеца.

КОСОВО ПОЉЕ

Косово је поље,
Небоносна земља,
Српског постојања,
Штитоносне части,
Верског завештања.

Самосвесног рода,
У успону моћи,
И одбрани вере,
Жртвоприношења,
На трonoшју богу,
Обожену роду.

Жртвоносном крвљу,
Изниклих божура,
Богоносног мира,
Озвезданог рода.

Светилишта твоја,
Костима саздана,
И путиром светим,
Лазареве главе,
Крстоноше пољем,
Ка небу узнетом.

Свето и световно,
Косово прожмено,
Патњом просветљено,
Вером изаткано,
Болом утрвено.

Памтивечно миро,
Окађеног рода,
Мирисаће пород,
Бесконечног трајства,
С новим поколењем,
Расјаваће светост,
И заклетву чојству.

ГРАЧАНИЦА

Распињу те опет света,
Грачанице, светлоснице,
Да усмрте твоје било,
Да нам било неби било.

Да нам било не битише,
Да нам миро не мирише.
Већ те само тамјан смрти,
По покрову смртоносну,

Да освети раку рода,
Светоносном, распетоме,
Светом вером узнетоме,
Часним крстом васкрсломе.

Симонида мати плаче,
Из очију отргнутих,
Што зидове твоје краси.
Суве очи извор свети,

Заливају пород српски,
Да упамти и да схвати.
Моје очи јесу суве,
Ископане од крвника.

Не дај те ме мили моји,
Да заборав мене згасне,
Сачувајте моје било,
Да сачувам душу вашу,
Да вам пород не угасне.

Не дамо те светлоснице,
Да угасну твоју свећу,
Векове си издржала,
Надживе ћеш премежења,
Засјават ћеш поколења.

Није живот јуче стасо,
Да не знамо свога рода,
Светиња нам ова збори,
Сетите се децо моја,
Свога оца и праоца,
И свег нашег српског рода.

Мирослав Павловић, Крњево

АЛХЕМИЈА МОЋИ

*Свим прогнаним са Косова
и онима који су тамо остали
као симболи вечности*

Мемљиви, лажни свете, немушти људски роде,
не нијај туђу децу у колевци од блата:
док бију нас олује и вражје непогоде
ми саздани од мука и исконског ината

чекамо судње сутра, често уздајући се
у неизвесност нову што скривена нас чека
у мраку људских душа, из којих куљају зле
птице лешинари, што у мутнилу река

вребају мраком раја рањени људски ум
и кљуном оштрим, моћним срце гађају наше
као да издисај слуте. Мрачни, суморни хум
прошлости копају већ и из краве чаше

отровни нуде нам сок: заљубљени у своју
сопствену сенку цвета, сејачи горке жетве
челичним плугом моћи забраздише у моју
црницу горке коре, земљу чије се клетве

вију до празног неба. Кунем небиће ноћи:
„ти хладна сличности змије, чему онда да знамо
какав то глас нам треба да би твојој глувоћи,
анђела снежно белог допро неми глас“? Само

се слепо смеј Аресе, бескрајност раздрагану
смирићеш можда тад, кад видиш псето, које
смртно рањено, страшно, крваву лиже рану...
тако и моја браћа милују муке своје.

ОБИЛИЋ У МЕНИ

Зазидали ми поглед испред куће,
не видим ништа више осим мрака,
целат ми ланцем везује свануће
дим са огњишта чупа из оџака.

Тапија ми, међи њиву зиратушу,
с пашњака отима овце с јагањцима;
на невинне очи им навлачи тмушу,
ишчупана срца баца бесним псима.

Из плавог воћњака, преплашене птице
црни орлови ми разгоне нигдином.
На дедином гробу трују задушнице;
зобају кољиво, са кравим вином.

Докле ће такви силници, о Боже,
мрачним крилима заклањати сунце?;
Зашто њихови орлићи се множе
и кљуном оштрим кљују ми младунце?

Али знај, ја те не дам дедовино моја;
огњиште, ливадо с овцама тору,
њиво узорана, шако горког зноја
што те ноћу пијем сањајући зору.

Не дам те мила иконо са зида,
тебе, крсна славо, моћни заштитниче!
Твоја бистра светлост љуте ране вида
мом оданом срцу, што Косову кличе.

Опићу се жељним миром испод сача;
кором врућег хлеба с душом Јевросиме:
хоћу да Обилић у мени ојача
и Србији мајци остави презиме!

У СРЦУ МИ СЕ ЈЕСЕН ЗАТЕКЛА

У срцу ми се јесен затекла,
виноградима немир сазрева;
црвеног вина река је текла
из моје ране у чашу гнева.

Самују зрели кукурузи,
октобар ево с прага одлеће,
збогом остајте поља и лузи,
божури моји, крваво цвеће.

Оловни облак надви се изнад
непосејаних поља поља пшенични'
из којих куља пушчана танад,
право кроз камен воденични.

Орлови црни ту гнездо вију,
огњиште мило отровом трују
и кљуном оштрим моју Србију
право у срце рањено кљују.

О земљо моја, рано дубока,
изворе бистри у мрачној стени,
зенице моја далеког ока!
Зашто те насилно отеше мени!?

Остављам те косовска слико,
мили пејзажи у сутон рани,
много сам се на вас навик'о,
а сада сте ми далеки, страни.

Са собом носим сећања свежа:
вечиту слику зелених поља,
врзину са цветом ладолежа,
ограду стару од трулог коља,

дрвени амбар, сенку багрема,
презрелу крушку у дну шљивика,
чуваркућу са крова трема
и дедин осмех са споменика.

Само још ветар кад топли пирне
и мирис косовских донесе жита,
елегична слика ме дирне
право у душу, што ка сунцу хита.

Миљојко Милојевић - Београд

ПОТРАГА ЗА СОКОЛОМ

Од кад су црни облаци румено сунце прекрили,
и мучки Слободу убили, свакога дана
из гета, између гаврана, ја, тужан до бола,
на мрачном небу тражим сокола.

У гнездо соколова улетеле брбљиве свраке
и с Косова љути псоглав са нагоном пљачкаша, убица...
Ја, љут до бола, између клечалица и ругалица
на поробљеном небу тражим сокола.

Од кад је звезда црвена пала,
чопори страних творова, лисица, шакала,
уз евролиске злочиним се поносе
и за цабе све што желе грабе, носе.
Ја, бесан од бола, не нађох сокола!
Кад сазнам где спава пробудићу лава!

Тада ће закликтати и сиви соко
и узлетећемо високо, високо...
С црвеног сунца разбићемо облак тмасти,
разјурити хашке ловце и псоглаве напасти.
Поробљеном, часном, роду
вратићемо Достојанство и Слободу.

У Слободи, широм моје земље нове,
узгајаћу голубове, соколове и лавове.
Кад потомке здраве роде
учиће их: све док звезде румен зраче,
да поробције нису јаче
од Поштења, Правде, Слоге и Слободе!

СРБИЈА САД

Велики умни вожди нестали су давно:
Лесандар, Стеван, Душан, Лазар, Ђорђевиће ...
Прохујало време херојско и славно.
Ко што треба, ко што мора, ништа више није...

Згаснула су светла са Сиона.
Стигла страшна "Две хиљаде И-та".
Јахачи апокалипсе кезе се са трона
и војску псоглава дижу зарад профита.

Србија сад - ко никад:
без звезде плаве; без вида и духа;
без главе; без слуха...

У мору плача ране не лечи, не вида.
Без мача, без срца и стида-
грца и клечи!

Само нафракане даме
као певају... а циче, урлају, пиште,
као вештице из таме,
врте задњицом, предњицом и вриште...

И док нам земљу погане Хуни,
пљачкају, лажу, псоглаву помажу,
ничу огавни тајкуни
и све што могу у своје џепове слажу...

Србија сад - у ропству: беда и јад!
О, роде,
где ти је сад Србин млад:
сељак, радник...
ведра чела и образа чиста,
да развије заставу Слободе!?

ЈУДИНА КОЗА

За оне тешке, сребрне, новце
Јуда је купио једну црну козу,
беле, дебеле, свилоруне, овце
и парче земље за винову лозу.

Без жене, деце и сталног огњишита,
није волео тешке послове да ради,
и од покушаја да виноград засади,
осим пусте жеље не остаде ништа.

Али је у време библијских дана,
своје свилоруне овце и подмуклу козу
напасао широм брдовитог Балкана,
и црна коза и на Балкану прошири лозу.

И Јудине овце имале су предосећања,
и кад зима стеже и кад сунце жеже,
да осете опасне дане за клања
и да преплашене на све стране беже.

Зато је Јуда црној кози обесио звонце
да му мирно доводи свилоруне овце
у кланична здања до пања за клања
и да се потом у неки буџак склања.

И док Јуда од касапа прима новце
и посвуда висе поклане и одране овце,
Јудина коза ко црна сподоба из гроба
задовољно зоб из зобнице зоба...

А кад је на Балкану тешко стање,
Јудине козе на путу за Европу,
у благостање, наивне овце прате у стопу
и стижу само до пања за клање.

Милка Ижогин - Ћуприја

ПОЉУБИХ РУКУ СВЕЦА

Дан топао усред новембра
Сунцем обасја и мој град
Обасја светлошћу моје драге
Светлост обасја душу моју

Човек боголик и благ
Патријарх Павле, српски
Узех му руку малу, нежну
Целивах је, а целив лебди

Лебди до срца мог
До љубави у мом срцу
До деце моје и њихове деце
До свеколике љубави тела мог

Поруке свеца ореол стварају
Око мене, око драгих мојих
Ореол никада неће изгубити моћ
Јер целив мој руке његове
Молитва је моја за благослов.

Олга Манчић Лодика удата Ружић - Параћин.

РАНА КОСОВСКА

Низ грло времена
Падају уморне кише
У души
Косово ми светлост и
Рана свеprisутна.
Порасло небо
Косово ми високо
У вечности са свецима
И светим ратницима

А доле
Косово ми болно утихнуло
Натопљено крвљу невиних.

Урличе тишина
и мртав Мурат у паклу се окреће
Што од бола што од смеха лудог
Косово ми некрсти некршћу
Поробили
и
колевку поломили
Косово ми
Испод земље
темеље још
прадедови на грудима носе.
К`о распеће - ко живу рану.
Нек се множе Срби у народу

А кад дође дан великог суда
Нека беже гамад и аспиде
Непогоде и срамна времена
Косово ми
Душа Светосавска
Косово ми
Ружа у божуре цвета
Косово ми...
Отац и мајка света....

ТОПЛИЦА

Жубор њен ко песма девојачка.
Низ обале модре њене воде плаве,
у струку брда Хисара,
љубав трајну задржава.
У тишини ноћног мира,
речица и потока,
чуварка Југ -Богданове куле,
тајница књегине Милице
и свих утврђења господара.

Смештена између векова
и жарког сунца,
У бићу њене душе,
у гласу њене птице,
ноћу под месечином,
из шапата њене тече
љубав старих кастелана.
И сенка ветра у крошњи
на скраи воденој, грле
мокре обале сузама врба
над песковитим дном душе
заборављеног јунака.

А изнад, Хисар,
и стаза момачка,
стаза девојачка.
Седам пута момак
девојку заводи...
Седам пута кући је води.
Топлицо, мајко родиљо,
жено заводљива
векове си наше сачувала!

Раде Милић - Кобиље, Крушевац

КОСОВСКИ БОЖУРИ

О вама пишем,
Што никосте у ратној бури,
Пишем о вама косовски божури.

Сејаше вас крвљу јуначком,
Заливаше сузом девојачком.
На свету нема нигде таквога рода,
Само се овде тако бранила слобода.

Кад божури пољем замиришу,
небо нам подари кишу,
божур небу латице отвара,
ка лицу светог Лазара.

На целога свету само на Косову ничу
Сваки божур своју има причу.
О, божури отворите латице,
Окитите олтар свете Лазарице.

Радмила Милојевић - Параћин

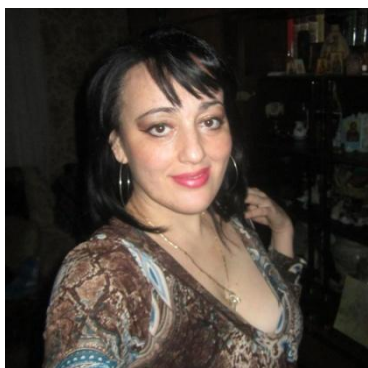
ВРЕМЕ ТЕЧЕ

Неумитно време тече
и чини да затуримо у сећању речи,
као камен тешке, скорашње ратове.
Осуши на лицу, траг просутих суза.
Замрзни, запечати у вечности јаук,
болну клетву.

Неумитно време тече...
Историју рода српског мог,
из свести нико не може да избрише.
Неимари наши вредни, изградише
свете цркве, манастире и конаке.
Слава Козме и Дамјана у лечењу
и затирању бола, налазе се
у писменима староставним.

Неумитно време тече...
Дух српства, у светости
Мајке Богородице Тројеручице,
још Немањић на Атоско Горје пренесе.
И аманет Хиландар, као дом свог срца
и све српско, свом сину Сави он остави.

Неумитно време тече...
А Господ Бог нам је Отац
и пријатељ силни.
Немањићка лоза светог Саве клија,
само мудрост међу Србима шири.
Благослов са неба шаље Сава:
Само мирно браћо, стрпљен спасен,
још је жива моја лоза
и из гроба, из камена рађа грожђе.
Нови векови исписани златним словима
и пред Вашим поколењима стоје...

Сандра Миладиновић - Крушевац

МИРИС БОЖУРА

И сто живота да имам, шта ће ми,
када ова бол ме стално кида,
и када сам срећна, раздире ме,
Српкињи дно је очнога вида.....?!

Тканицу остављам недоткану,
кошуљу белу недовежену,
ја песму остављам недопевану,
и реку жеља недоречену....

Небом пролећу јата птица,
гнезда сплићу и гаје младе,
одзвања цвркут Божјим гајевима,
а, једно звоно на трен застаде....

Суза ми крену, срце задрхта,
скрштених руку умирем и ја,
Косовка дева видаше ране,
а, мене тамо на пољу нема....

Звоно Грачанице болно зајеца,
ехо се одби око планете,
а, ја се молим у Лазарици,
за правду и милост неверни свете...?!

Каква се гамад скупила над нама,
и ко је заставу покопао стару,
а, мирис божура неко је уклео,
Арбанас док је дирао у рану?!

Неверниче, са ђаволом семе сејеш,
просипаш дукате и оргијаш,
цериш се и смејеш убогима,
у фраковима црном заставом вијеш...?!

Жељно љубави поље таласа,
као немирно море се мрешка,
одзвањају гласови давне прошлости...
Коракком сени бол је још тежа...

Витез у оклопу на белом ату,
у сусрет му јури лепа Ленка,
косу је густу дугу расплела,
у белој кошуљи да га сачека...

Јелек јој вежен срмом проткан,
опанци пресни, кроз осмех сузе,
у рукама јој свежи божури...
Он застаде и венац узео....

Шири се мирис божура небом,
брзином светлости до звезда стиже,
на Косову пољу витез до витеза,
Кнез Лазар заставу љубави диже....

СВЕДОЧИМ...

Ево ме, Косовка девојка...
Сузама мијем ране ових јунака,
што падоше сред сумрака људских душа...
Певам и плачем у исто време,
док ми ветар мрси дугу косу.

Гледам уснуле очи
и кржаве гајтане, сабље,
и копљем коње прободене...
Тамо негде још виори застава српска
у руци мога брата и чујем уздах бола,
у ропцу крик сокола...

Ево ме, родићу Србина знам!
А, сада у јелеку и кошуљи извеженој,
у пасу тканица, у руци крчаг,
корачам овим пољем наједном јака,
а, до јуче ми је била душа – као памук лака...
и брижна... због јунака који јахаше крај мога дома,
до Косова поља које их је дочекало
препуно црвених божура, као вино рујно и
опило их јунаштом и слободом,
правдом и надом, вером у боље сутра,
па падоше као магла на очи,
и издаја обоји ноћи у црње,
а трње се заби, ко Исусу, у чело.
Ух, те хуље...

Ево ме, ја сведочим о чему сања
и за шта се моли српска душа.
У свакој сам цркви и манастиру, пољу, долу,
брегу, шуми, на челу сваког детета,
у повоју што мирише на невиност
и гуче као звоно где год нас има...
Сјединимо се у једно јато,
Лазару биће на срцу милина.
Ми Срби **ВОЛИМО** – то је истина!

ТРЕШЊА

Огрејало искричаво јутарње Сунце...
промаља се, кроз још не пролистале гране,
чују се птице, радост разносе,
али, једна старица – пође, па стане...

Боре већ дубоко урезане, јаке,
о страшној, дугој патњи, говоре смело,
наједном је руке погледала своје,
и старо изношено радно одело...

Већ дуго сваки дан јој је исти,
пусти зидови зборе наглас,
стари се са њом, ко' јуче, опростио,
и дао јој аманет задњег часа...

-“Нека га стара коров свуда,
не плачи, не брини, не тугуј због тога,
али, ону трешњу, родну што чека,
сачувај драга, тако ти Бога...!”

А, она, разиграна стоји и чека,
процвала је и усамљена поносно стоји,
стара јој прилази, клече пред њом,
прекрсти се, и поче да моли...

Чувај ми Господе тамо далеко,
моје најдраже анђеле драге,
помози најмудрији да не забораве,
корене своје, подај им снаге...

Када једном дођу, и да ме нема,
нека их трешња стара дочека,
медена уста нек је се наједу...
Само то желим, тако ми века!

Саша Милетић - Крушевац

КОСОВСКИ БОЖУР

Одсекла си бујне косе
жалила долине сунцокрета,
неверници пустили корове,
а у пољу божур цвета.

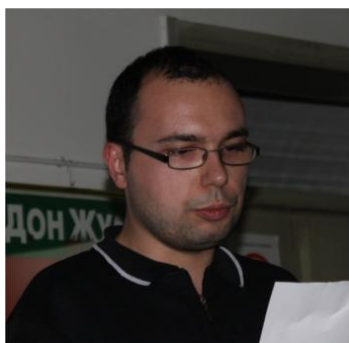
У крвавој земљи на раскршћу
тутње туђе монсунске кише,
са запада ветрови дувају,
крај пута божур мирише.

Пале гнезда проклетници
отровнији од љутих змија,
руше темељ православља,
из пепела божур клија.

Газе смиље и босиље
нашим вином себе чaste,
позобали све са њива,
на камену божур расте.

Сечу корен, ломе стабло
мисле да је њихов свет,
ал не знају грешни били,
да је божур Божији цвет.

И не знају безбожници
за легенде и за приче
да је земља натопљена,
крвљу наших витезова,
да од тада божур ниче.

Саша Збилић - Крушевац

ЦВЕТОВИ БОЖУРА

Кад пламен пољем завапи,
И немир надође као бура,
Падаће сузе, те црвене капи,
Да залију цветове божура.

Кад гласови утихну немушти,
И кад се девојка међ' јунаке прогура,
Пљуштаће од Бога киша,
Да залије цветове божура.

Кад гаврани постану неми,
И кад се поље тишином наоружа,
Остаће плач уцвељеној жени,
Да залије цветове божура.

Кад истина пред светом клоне,
И постане далека као Јура,
Те кишице што из очију роне,
Залиће цветове божура.

ЈА ВОЛЕЋУ ОНО ШТО СМАТРАХ ЗА СВОЈЕ

И кад се повуче овај немир,
Што гризе сваки део душе моје,
И када само тмина завлада,
Ја волећу оно што сматрах за своје.

И када за гору зађу вуци,
Што крволочно наспрам плена стоје,
И када јагње тихо зацвили,
Ја волећу оно што сматрах за своје.

И када божури на пољани никну,
Посути жаром црвене боје,
И када их ветар неспретно зањише,
Ја волећу оно што сматрах за своје.

И када се месец уморан и блед,
Врати у ноћне одаје,
И када звезде насмејане заспе,
Ја волећу оно што сматрах за своје.

И када не чујем ни глас,
Ни пчеле да се око цвета роје,
И када у Богу једино видим спас,
Ја волећу оно што сматрах за своје.

Сава Илић - Сант Гален, Швајцарска

НОСТАЛГИЈА

Кад се смирај дана руменилом распе
над зрелом пољаном некошеном рају,
нека чудна сета душу ми обузме
а мисли похрле том вољеном крају.

Остало је тамо парче мога неба
разуздана младост и уснула душа.
Каква је то сила што човека гони
да крај свог спокојства изазове куша?

Да остави гњездо крај огњишта топлот
и мирис погаче коју мајка пече,
узавреле баште крај снених воћњака,
поглед на крајолик када пада вече.

Па крочи где сунце нема истог сјаја,
А људи без срца неког другог соја,
Где цвеће не шири мирис крај вајата...
За чиме ја то жудим? Ех, судбино моја!

Године се нижу, ко девојка ђердан,
а душа се руни ко да је од блата,
остарела мајка, изнемогли отац,
с чежњом не скидају погледе са врата.

Осећају они да их спокој зове
па починак вечни од облака густе,
па их горки уздах грудима прожима:
„Да л ће доћи пре но душа се испусти?“

Чему ли то теже људска искушења,
па утеху траже на туђем рамену,
кад се врате своме, остане им с тугом
да пољубе слику на хладном камену.

Сад уморна душа коренима вуче,
ко звона на причест зове домовина,
да се вратим где сам први пут заплако,
где остаје завет од оца на сина.

Да тамо сачекам своје судње часе,
кад треба да пођем Богу на истину,
и да с чежњом поглед не скидам са врата,
да л ће откуд доћи да ми жељу мину?...

То је усуд сваке искушеничке душе,
ма куда да крене, зове упис родни,
да остави кости тамо где је рођен...
Чудни ли су ови путеви господњи!

НЕ ПРАШТАЈ СРБИЈО

Парчају те, Србијо моја,
од стабла ти откидају грану!
Мада знају бездушници светски
да ти живу отварају рану.

Кроз векове против разних хуља
водила си борбу за слободу.
После свега ти поносна идеш
на свој извор крчагом по воду.

Праштала си сваком несебично,
ма колико тешких рана било,
с правдољубљем и вером у Бога
никад ниси била злопамтило.

Али хуља ни сад не мирује,
са сличнима о теби расправља,
како да се домогну крчага
и затрују извор православља.

Па ти срце чупају, погани,
јер и њему поносито стоје
све светиње српскога народа
од Немање што нам остало је.

И Косово скрнавe ти свето,
где је јунак до јунака пао,
где од крви српске проливане
црвени је божур процветао.

То никада опростити нећеш
том безумљу што ти лозу трује,
што ти младост завија у црно
и са твојом светињом тргује.

Дозовите се памети Немани!
Косово је вазда српско било!
Не дирајте колевку и повој,
православље у ком се повило.

Слађана Обрадовић - Ниш

ГРАЧАНИЦЕ

Обгрли ме Грачанице
светлошћу
ми обој немире
додирни ме,
снагу надања
пренеси ми,
мир донеси ми.

Вером
у твоју неуништивост
да заогрнем мисао своју
да јача постане,
пробуђеног духа
да тежње своје појим,
јер срце ми
крај тебе оста,
Грачанице.

У ВАМА ЈЕ ДУША ПРАВОСЛАВЉА

Манастири, цркве Косова,
у вама је
душа православља,
руке што вас градиле
траг прошлости уградиле,
у темеље
сунце живота својих
узидале.

И сузе и радост
у вама су
чежња, бол, жалост,
смрт, рођење,
вечност
непобедивост,
истрајност.

И Снага вере
што се разградити
не може.

КОСОВО

Пробали су да ти
одузму светло,
тај покушај
обесмишљавања светла
твоје је ново настојање
за непризнавањем
непомирљивости.

И у снагу се претвори
вештина непорицања
недовршених идеја
и смисао који дајеш
ономе што си
и ономе што постајеш.

Постојање бојиш
трагањем и вером
и исписујеш снагу
што извире из вечности.

Врх савладаваш
баш када то
ништа не наговештава.

Слободан Ценц - Крушевац

ВРЕМЕ ПРЕХРИШЋАНСКО - ЛЕОНИДА

Додирнуо је рану на рамену, отворену иза љубави њеног нокта. Осмехнуо се и погледао у небо. Небо се смешило, безубо и црвено као што је његова крв.

Пре него га је његов Бог повео за руку, помислио је на синове, још једном замахнуо и дубоко засекао у месо, као што је дубока њена утроба која га је родила.

Није помислио на њу, само је додирнуо заједничку пут заосталу испод њеног нокта, и дао руке свом Богу.

Изнад Термопила, у летње дане, када Сунце залази и небо се попрска крвљу дана на издисају, неке жене се моле за своје мушкарце док се деца играју рата, у песку.

ВРЕМЕ ХРИШЋАНСКО - КОСОВО

Честитост се наставља и након деветнаест векова.

Јаше војска без повратка, у којој господар пажу носи копље, у којој гладан са ситим дели, у којој нико не гледа иза себе јер толико прошлих и могућих живота носе да су земљи тешки.

Земља која ће божуром да их покрије; јер нико није пошао да се врати, ни у со да се претвори као Ниоба која се освртала и скаменила од туге. Сама, брижна и мајка.

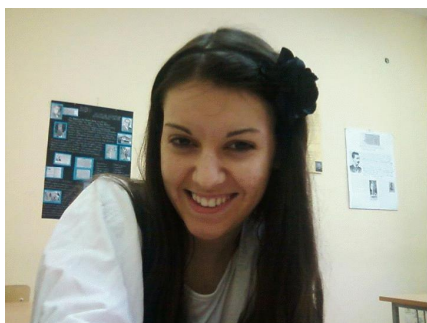
А оне су у себи плакале, грлећи децу.

ВРЕМЕ САДАШЊЕ - ДАРОВИ ПРЕДАКА

Деца су потом неким чудом застајала путем, који их је расуо, увек када угледају божур и брала га као тугу која са неба капље, и због тога учила своју мушку децу да женама поклањају цвеће.

И децу.

А оне, оне се и даље моле за нас.

Снежана Јовановић - Осечина

ЗА МИРИС БОЖУРА

Српска је света земља Косово,
од славних времена свето је постало.
Крвљу својом заливаше је многи,
а од те крви никоше плодови Божији.
Од крви и мяса, јунака силних,
расту божури дивни.
Нигде на свету већег блага нема,
од дивног цвета и мириса.
Миришу божури, мирисом храбре,
подсећају на српске јунаке славне.
Миришу јако, лече, кад сломе,
Србина јаког, неправде и борбе.
Од Косова поља, до Војводине равне,
мирис божура поруку славних векова шаље.
У српској је крви, да ври и гори,
за отаџбину и брата свог,
и чува га чува, добри Бог.
У православљу вера живи,
Косово ће увек српско бити.

Будите јаки, правда стиже,
Богу сте ближе.
Чувајте сласт хлеба свог,
не тињајте ватру у огњишту том.
Нек' гори, нек' пуцкета,
ал' никад ватра у огњишту српском нек' не тиња.
Са оца на сина веру пренеси,
увек бадњак за Бадњи дан пресеци,
за Божић сламу спреми,
и печеницу на трпезу донеси.
У црвену боју офарбај јаја.
Васкрснуће и српска земља славна.
Крсну славу, тако Србин слави,
нек' су му сви живи и здрави.
Песме и вина, прела и посела,
још увек у нама нада је жива.
Крај колевке своје и кућнога прага, остани!
Наша је вера, истрајна и чиста,
учили нас чуват српство од давнина.
Нек' оживи Сава и сви Немањићи,
нек' оживи Лазар, Милош и сви мученици.
Нек' оживи Вук и Доситеј,
нек' оживи вера да можемо опет.
Са неба порука стиже,
Србија је небу ближе.
Док мирис Божура ову поруку шаље,
Србин плаче, плаче и гледа у небо,
а оно му каже:
„Чувај Косово, оно је свето!"

Слободан Ивановић - Параћин

БОЈ КОСОВСКИ

Кроз кућу
Вране пролећу
Пролећу душом
Већ вековима
Када помисле
Згажен
Устати нећу
Изнова ничем
И још ме има
Кроз кућу
Вране пролећу

Пролећу душом
Већ вековима
А она чиста
Љубављу дише
Што више рана
И патње има
То више смиљем
И миртом мирише
Пролећу душом
Већ вековима

Када помисле
Згажен
Устати нећу
Руку са неба
Пруже ми Свеци
У вечити бој
Косовски крећу
Свети Кнез Лазар
И моји преци
Када помисле
Згажен
Устати нећу

Изнова ничем
Опет ме има
Поносно срце
Јаче залупа
Себе угледам
На небу с њима
Косовски божур
Сејемо скупа
Изнова ничем
Опет ме има

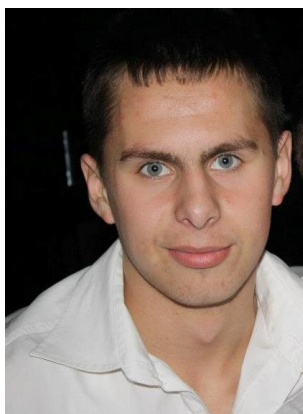
ЖИЦА

Из куће чујем
Гласове стране
Гледам кроз жицу
Древну Грачаницу
Опасали жицом
Високе Дечане
Жицом ожичили
Бистру ми Бистрицу
Из куће чујем
гласове стране

Гледам кроз жицу
Древну Грачаницу
У жицу зеницу
Очињег вида
Да скрију крв
Што носе на лицу
И себе саме
Да скрију
Од стида
Гледам кроз жицу
Древну Грачаницу

Опасали жицом
Високе Дечане
Згариште свако
Ко љута рана
У Васељењу Јаук
Не може да стане
Колко је рана
До Газиместана
Опасали жицом
Високе Дечане

Жицом ожичили
Бистру ми Бистрицу
А она тече
Ко да се стиди
Колевку своју
Гледам кроз жицу
Где око падне
Ту мрак се види
Жицом ожичили
Бистру ми бистрицу

Срђан Јеротић - Љубовија

СВЕТА ЗЕМЉА СРПСКА

Ој Косово српска земљо света
Што на теби красно цвеће цвета
Од Шар планине до Пазара
Земљо славног кнез Лазара.

У славне дане прошлости наше
Најјаче војске тамо удараше
Од Турчина па до Немца
Србин брани све без премца.

Свако дете код Србина
Мора бити војник љути
Отаџбину од малена да брани до смрти
Јер једино тако постаје се први.

Кад му неко дира што крај срца лежи
Косово наше камен понајтежи
За Косово он се увек бори
Крсти се и Богу моли.

Опет ћемо војевати битке
Устаћемо на сабље бритке
Да се чује за Србију и тај народ свети
Да нам више нико никад за душу не прети.

Танасије Илић - Савковић, Љубовија

ЗЛАТАН ЋИЛИМ

Србија је као ћилим
што злаћене има нити
свако место као шара
тај танани ћилим кити.

Од севера па до југа
Ко' бисерни драгуљ чиста
спектар боја као дуга
испод које радост блиста!

Украшена са лепотом
што се само у сну жели
обасута са добротом
што свакоме прегршт дели.

Србија је златан ћилим
што је везен сав од среће
што на њему љубав цвета
Ко' најлепше рајско цвеће!

ЗЕМЉО МОЈА

Земљо моја на далеко знана
поносите као витез ти си
душа ти је од љубави ткана
што је ником ускратила ниси.

Земљо моја лица насмејана
увек радост сва из тебе зрачи
срце ти је препуно рана
што их дрско нанесоше јачи.

Земљо моја сада многи желе
да те тихо мрцваре и муче
твоје ране ножем да зацеле
ко' да ништа није било јуче!

Земљо моја напаћена доста
и гажена свакојаким злима
поред свега благодарна оста
и топлину пружила си свима!

Земљо моја сјајнија од злата
сва доброта тебе целу краси
бићеш гордо дигнута из блата
Нек' се види најлепша да си !

ЗАВИЧАЈ

У планини у даљини
где се земља са небом спаја
ту је скоро не примећен
тај малени кутак раја.

Небеска се плавет кити
спушта му се скроз низ скуте
цветна поља златне нити
украш звезде разасуте.

Увек када зора руди
као бајка збива да се
пој га птица песмом буди
бистром росом умива се.

А кад јарко сунце гране
наоколо све се блиста
као ризницу блага многа
отвара му недра чиста.

У недрима панорама
као од снова ткана да је
прегршт чари и лепоте
што издашно сваком даје.

Препун среће и топлине
као чаробни свет у рају
ту ћеш наћи све врлине
у родноме завичају.

Томислав Милетић - Крушевац

ПУТ У ВЕЧНОСТ

Сила витезова крај Мораве гази,
Прашина се дигла од силних копита,
Орлушина црна са небеса пази,
Да им се анђама за судбу не пита.

Шкрипа оклопника и помамних ата,
Вриштање парипа – искешени зуби!
Осмех витезова – као брат на брата...
Последњи опрошај – задњи пут се љуби.

И остају поља, грозни виногради,
Нестаје за њима винородна Жупа,
Одлазе ка југу с победом у нади,
Док се српска стрепња у уздаху купа.

Усправни са Кнезом Лазаром на челу,
И Милошем што се као барјак блиста,
Са змајем на штиту, у златном оделу,
И челом што сија као истина чиста.

Силни витезови, сва снага Србије,
Одлази из Крушевца ка путу у славу,
Одлазе на Косово где се битка бије
За вечност што чека сваку српску главу.

СТАЛАЋСКИ СВЕТИ АРХАНГЕЛИ

У прадавна времена немањићског царства,
Кад се православље по Србији свило,
Никнуо је манастир на домак Мораве
Свети Архангели - Михајло Гаврило.

Светлела је црква божанственом ватром,
Провиђење Господње веру је носило;
Водило је народ кроз буру и време
Сталаћски архангели Михајло Гаврило.

По шумама свете Мојсињске планине,
Седамдесет звона тужно је звонило,
Уз молитву слутње калуђера смерних
Светих архангела Михајло Гаврило.

Срушише се зидови Пријездине куле,
Све се испред Мусе у црно завило,
Несташе и зидине Сталаћске светиње
Светих архангела Михајло Гаврило.

Пролазиле војске, нестајала царства
рушевине цркве време је прекрило,
али зрак је светлео - сећање народно,
светих архангела Михајло Гаврило.

И једнога дана на почетку века,
Провиђење Господње народ прозрачило
Да обнови цркву, мојсињску светињу,
Свете архангеле Михајло Гаврило.

И црква заблиста ко некад што беше,
Засја православље које је носило
Наду, веру, снагу српскога народа,
Сталаћски архангели Михајло Гаврило.

Вељко Стамболија - Крушевац

РУКА ДАМЈАНОВА

Откинута од тијела, рука Дамјанова
Лежи међ` црним гаврановима
Међ` црним и кобним лешинарима
Лежи рука – снага ратникова

Народу надање и заштитница
Љутом непријатељу противница
На пољу гдје тече ријека Ситница
Лежи Дамјанова десница

Откад нам њу откинуше
Главе нам се помутише
Тијело и руке ослабише

Заборависмо од које смо грађе
И гдје су нам међе старе
Што их уписаше руке Дамјанове

ОЧИ МОЈИХ ПРЕДАКА

Велике и крупне очи мојих предака
Благе и топле очи духовних отаца
Гледају са хладних зидова
Заборањених српских манастира

Смјерни оци са зидова просвјећују
Погледом земаљско стадо милују
Преци небески очима дозивају
Очи наше свијетом скитају

Без мача и сабље у рукама
Чувају задужбине вјековима
Ктитори благородни својим потомцима

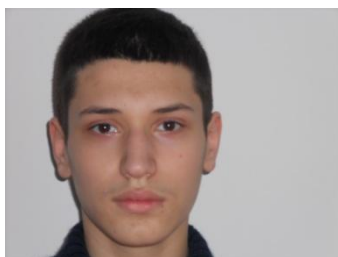
Духовни оци и даље самују
Сусрет уречени стрпљиво чекају
Прадједовски завјет у очима чувају

ИЗМЕЂУ ИСТОКА И ЗАПАДА (оцу Душану)

Запад Ти куцао на врата
Кућа Ти и све око куће изгорјело
Исток Ти куцао на врата
Кућа Ти се и све око куће срушило

Сад кад је кућа
И све око куће наше
Танка паучина од сјећања
Нико нам не куца

Нико нам не долази

Вук Пиљевић - Ниш

СЛОБОДА

Слобода је
када те сунце греје
мајка када се
радосна смеје.

Када ти нико
не прети
да ће ти снове
најлепше узети.

Слобода је
када говориш о оди,
кад певаш химну,
љубав кроз живот води.

У школу када се иде
и сви желе да те виде.
То је слобода, сјај
она не треба да има крај.

Слобода је
када те сунце греје,
мајка када се
радосна смеје.

Веселин Вељко Вучковић - Шид

КАД СУ СРБИЈАНЦИ КРЕНУЛИ СА ТЕ БОСУТ РЕКЕ

Ви не знате или нећете да знате
Шта значи бити млад храбар одважан и смео
А све ове исте судбине нас прате
И наш Српски народ цео
Далеко још од Карађорђа па до историје нове
У сваки проклет бој се Српски народ зове
Ми смо поносан род своје родне груди
А сутра како нам буде нека буде
Из дана у дан ветар како хоће дува
Дође и она проклета година четрдесет и прва
И с њом четири године дуге и клете
Уз топ су пошли његови најмилији
Српски отац и његово дете.
Отаџбина треба да се брани
А младост Српска да остане и да се прехрани
Ту ноћ је пало 611 српских младића
611 одраслих србијанских орлића
Нема их више да продуже стару Српску грану
Никад више неће јутра младалачка да им свану
А сви су код куће оставили супруге тек венчане и младе
Да рађају Српске потомке и жито хлебно да саде
Остареле родитеље и плугове на крају њива
Упарложена земља тужна је и без њих почива
И чека своје вредне ораче да се на плугове своје каче
Плаче жена у црнини мајка српског хероја
Чула је да је пао њен син јединац у сред сремског миропоља
Рузмарини у баштицама увенуше не цвату више

По њима падају неке црне заборавне кише
Чула мајка земља српска да вратити се неће више
611 сватова никад овим шором проћи неће
За кога су мајке садиле свадбарско румено цвеће
За кога су невесте ткале беле дереклијске пешкире
Ено их руке шире чекају покојне своје хероје
У бездан гледају дане тужне броје
О проклета равницо што нам децу голобраду узе
Лију мајке и невесте сузе пале свеће и читају оченаше
Смрти се више и не плаше изгубише децу своју
611 их је ту ноћ пало у сремском крвавом боју
Модро зелена Босут река добила је боју топле крви
Није битно ко је пао последњи а ко први
Херојски на темеље слободе узидаше младост своју
У ову крвљу натопљену сремску равницу моју
Корачам с тим стазама у недоглед
На тој равници батровачкој
Родио ми се аскурђел курубало отац и дед
Тим путевима што корачаше ти храбри младићи
Не могу их тек тако заобићи
Корачам с поносом и показујем их своме сину
Песме пишем и читам вам да разбијем ту болну тишину
У сећање на 611 младића што им метак пресуди
Данас би били очеви дедови и прави људи
Сећамо се не дамо забраву ни близу да крочи
У даљини видим силуете тих младића уплакане им очи
Жале за непроживљеном младошћу
А тек су на браник живота стали
Душмани им све лепотом окићено одједном украли
Ми што верујемо у њихове сене
Њихова крв нам тече кроз вене
Ми што их никад заборавити не смемо
Стављамо их у наше песме
И често их из строја мртве прозовемо
Јер наш сигуран корак иде њиховом стазом слободе
Идеали њихови седам деценија сигурно нас воде
За животе што дадoste неизмерно вам хвала
Заборавили вас нисмо
Нека вам је вечна слава

ХЕРОЈИМА ВРАЊСКЕ БАЊЕ И ОКОЛИНЕ

За херојску битку на реци Босут

Многи данас ни не памте више
Све те храбре јуначке јурише
Све те славом овенчане дане
Комунисте младе партизане
И скојевце све младе бомбаше
Због данашње наше среће
На бојишту кости им херојске осташе
Петокраку црвену руше пасле на све стране
Заборав је прекрио све те ратне и јуначке дане
Сва та зверства монструма усташа
Све мање памти славна историја наша
Често пута корачам стазама мог деде
Видим те хероје што у хладном рову
Тихо мирно и спокојно с пушком у загрљају седе
Неки с пушком неки с крагујевком бомбом
Ноћас далеко ће за навек отићи
Слободу и своје најмилије они ће заобићи
Мати Србија посла децу своју голобраду
Да својој браћи из равног Срема
Подари било какву будућност и наду
Кости им младалачке под Босутом стоје
Остависте у Врању ви окућнице своје
Дошли сте борити се за равно сремско село моје
Сва стопа натопљена српском крвљу је била
Храброст Врањске бање ту се није сакрила
Падали су ти младићи као снопље младог жита
За Србију напаћену мајку своју милу
За слободу која беше од срца откинута
Рањеника на све стране а и такви село моје бране
Рафали митраљеза по равници сремској брише
Крај срца им слика својих најмилијих
Да'л ће своје Врање икад видети више

ЈЕДНА НЕСТАЛА ИДИЛА

Ковачу Живану Стојановићу
И његовим 322 сапатника
Адашевачкој младости што
Прогута ноћ дугих усташких
Ножева

Миран идиличан живот Живана ковача
Двориште домаћинско пуно жетеоца и вредних орача
Велики дужни чардак кукуруза и жита пун
Требао је Живан са супругом Аницом у недељу да буде
Први венчани кум

Комшија му се жени и позива их чутуром у своје свате
Адашевачком калдрмом тамбураши весели да их прате

У кући вредна супруга Аница права вредна сеоска домаћица
Три кћери једна другој до ува једна другу чува
Кућа испуњена весељем и смехом на све четири стране
Мех ковачки вредног бркатог ковача не уме да стане

Поткивају се коњи из свих шидских и осталих села
Обручи точкова рођака који стигоше на вечерња прела
Чекић неуморно кује потковице срећне веселе и нове
Време је вечери еј мајсторе вредна супруга Аница га зове

Брише Живан Стојановић зној са уморног и вредног чела
Чека га чиста кошуља испеглана кудељна а бела
Пољуби Јованку Стојанку и Станку своје три ћери миле
Неста те ноћи заувек дивне адашевачке идиле

Ноћ коју је село упамтило до данашњих дана
Ноћ која је отворила на стотине крвавих рана
Ноћ када су очеви браћа и невенчани кумови
Повезани бодљикавом жицом пошли нико не зна где
Па чак ни пусти адашевачки друмови
На све стране јауци запомагање рафали и галама
Одведоше наше очеве домаћине и невенчане кумове
Преклала их до вјека проклета усташка кама

Ковачница остаде тужна и празна
Као да је сустигла најгора Божија казна
Мех ковачки се издувао

А ватра ковачка утихнула за свагда
Фали јој добри и вредни бркати ковач и газда

Три сироте кћери и мајка Аница која удова оста
Шест деценија чекала је драгог вредног супруга и госта
Сву вечност у црнини оста

Гробљем и данас сија на хиљаде тужних свећа
Доносе кћери и унуке наору из свете цркве
И тужне сузама накупаним букете цвећа
Заборав на њих никада утихнуо није
Ево један их се песник кроз своје стихове сећа

Адашевачка земља за њиховим костима пуна је туге
А они почивају негде далеко између неба и божије дуге
Парастоси и вјечнаја памјат
Одзвањају зидинама православног храма
За том младошћу адашевачком
И дан се много срца слама

Очева браће кумова комшија и сапатника нема више
Они су у нашим мислима и јуначкој песми
Која никада не сме да заборави и избрише

Јасеновац је однео много српских адашевачких глава
Једино што можемо у сваком тренутку рећи
Нека им је вечна хвала и слава

Заједно су отишли
Невенчани кумови браћа отац и син
У име Оца Сина и Духа Светог
Амин

Веселин Гајдашевић Шљарков - Факетић

ЗАВЕТ ОСЕЋАЈНОСТИ

И пред Светим Павлом и пред Петром,
Рекао сам и трави и гори,
Како не дам снови да ми ветром,
Нит' љубави жишка да сагори,
И да нећу сумње својој јави,
Рекао сам и гори и трави!

У Крст заклет и у Олтар Свети,
Рекао сам и цвећу и води,
Да свом ћу се силом одупрети,
Свакој али ка Нама што ходи,
И да ником пред колена нећу,
Рекао сам и води и цвећу!

Да стазом ћу Господњих Врлина,
Рекао сам и сунцу и сени,
У част Хлеба, Љубави и Вина,
Сав Благослов што дарују мени,
И не желим ка другом врхунцу,
Рекао сам и сени и сунцу!

Не дам да ме купе златом слепим,
Рекао сам и диму и ватри,
Па да после над судбином стрепим,
И над њоме душа да ми снатри,
Не дам парче пролећа за зиму,
Рекао сам и ватри и диму!

Да што волим бранићу до краја,
Рекао сам и нади и срећи,
Јер не уем Небеснога Сјаја,
За ризницу блага се одрећи,
Он ми само дом спокојан гради,
Рекао сам и срећи и нади!

Оставити Праг Предака Славних,
Рекао сам не уем и нећу,
Што због Светих Књига Староставних,
Што због снова што значе ми срећу,
И док живот могу да разумем,
Рекао сам... нећу и не уем!

ИСПОВЕДАЊЕ ПЕПЕЛУ

Весело ми причаш о житу у класу,
Дуж равнице цветне од свих што је боља,
А ромор ти кише осећам у гласу,
И у души мирис сјесењеног поља!

Причаш све да имаш, а знам да ти фали,
Још једном толико и више од тога,
Сад када је касно за свим да се жали,
И свратити више и немаш код кога!

О срећи ми причаш и лепоти жена,
Пазећи да не би штогод ти промакло,
А све прима боју покошеног сена,
И бледи ко немо замагљено стакло!

Знам друшкане стари сећање да лечи,
Јер слике се врате чим око зажмури,
И често је душа преслаба да спречи,
Сузу што би тихо хтела да исцури!

Настављаш ми даље о огњишту старом,
О млеку и чају и пиву у кригли,
А све су ти речи нагарене гаром,
Пепела на коме други дом су дигли!

Чини ми се као да развијаш крило,
Како год се које успомене сетиш,
Јер вредно је само оно што је било,
А сад немаш тамо код кога да слетиш!

Ти видиш у мени... Мајку... Оца... Брата,
С јесени што поздрав шаљеш им по ласти,
И знам када одем и затворим врата,
Из ока ће твога крупна суза пасти!

ЗАТОЧЕНИК НЕСАНИЧНЕ РЕЧИ

Слажем Речи ко камен на камен,
Редом неме без еха да јечи,
Њима какав да осмислим знамен,
А што даље све теже ми Речи,
Све ми теже, а стално се роје,
Као више да и нису моје!

Лишћу причам на пут што ми пало,
Гори чарној и зеленој трави,
А отуда ветрића ни мало,
Неком мојим Речима да јави,
Што ми душу у нади док сија,
Тешка сумња раздире и свија!

Слажем Речи... збрајам их и множим,
А исто је као да их делим,
Јер не уем никако да сложим,
Реченицу коју рећи желим,
Мада исту срочио бих лако,
Да чуло ме не издаје свако!

Не чује ме ни кошено сено,
Ни босиље расуто дуж пута,
Нити сиво стакло замагљено,
Нити неми мимоход минута,
А ни шапат сјесењене кише,
Ни сам себе не чујем ја више!

Слажем Речи и вером се снажим,
Да бар неко коју ће и чути,
А сам не знам у ствари шта тражим,
Сред тишине раздање што мути,
Селом празним у мене што гледа,
Са кућама празним у два реда!

Већ натуцам чак и име драго,
Што уем га рећи и кад спавам,
Јер све Речи издају ме снаго,
Те ја сваку сузом допуњавам,
Не знајући што стално се роје,
Кад ни Оне нису више моје!

Живко Беговић - Аустрија

НАША ДОМОВИНА

Земља наших прадедова,
наших мајки, очева и синова,
где су се родили они,
громко нам и звучно свима звони!

То је наша Домовина славна,
вековима брањена и чувана,
она нас је око себе свила,
као наша мајка мила.

За њу живимо и стварамо,
у миру и рату изгарамо,
од непријатеља је увек чувана,
и никоме неће бити продана.

Ако нас било ко пита,
како се она зове и чита,
то је наша Домовина најмилија,
позната у свету земља СРБИЈА!

КОСОВО И МЕТОХИЈА ДАНОНОЋНО ПЛАЧУ

Ој, гавране зашто гачеш, Ој, Косово и Метохијо зашто плачеш,
како не би плакало, без мајке си остало!
Мајка Вам је Србија, увек била најмилија,
вековима вас је чувала, под својим крилом држала.

Имали сте српски народ и школе,
цркве и манастире да се у њима Богу моле,
а од свега тога је нешто мало остало,
јер је већина од непријатељских руку пропало.

Били сте непријатељу на "нишану" мета,
данашњим највећим "моћницима" света,
а НАТО Вас је три месеца даноноћно бомбардовао,
Вама и Србији није мира дао!

Много су Ваших добара уништили,
да би Вам се што више осветили,
а поштедели нису ни недужне људске животе,
што представљају у свету највеће срамоте!

Како се тако нешто могло догодити,
то је немогуће човеку објаснити,
заштитници противника српског народа,
одузели су Вас у име неких њихових "слобода"!

Српска територија је то увек била,
за које се српска војска против Турака борила,
а данашњи највећи светски "моћници",
представљају се као "мирољубиви заштитници"!

Они деле целоме свету своју "лекцију",
сматрајући себе као "борце за демократију",
хтели су да Косово и Метохија буде самостална држава,
кршећи Међународне законе и права.

Косово и Метохија непрестано пати и болује,
због највеће неправде на свету, оно плаче,
а њихове народне сузе су нешто најболније,
и за цели мирољубиви народ на свету много значе!

Косово и Метохија стално тугује и плаче,
а њихове сузе су све јаче и јаче,
јер су то сузе бола, туге и неправде,
што треба цели мирољубиви свет да знаде!

ЗАШТО?

Зашто се већ дуже време,
све и свашта на свету догађа?
Зашто међу народима има,
увек мање или више свађа?

Зашто се свађе и нетрпељивости,
претварају у оружане сукобе?
Зашто се уништавају људски животи,
као неке врсте привредно-новчане робе?

Зашто међу народима не влада,
разум, мир и толеранција?
Зашто се све ово не расправља,
на нивоу Уједињених нација?

Зашто на свету постоје највећи "моћници",
и њихови најближи за рат спремни савезници?
Зашто се они мешају у туђе ствари,
јер то свеопшти мир у свету квари?

Зашто они мисле да су увек у праву,
и то целога свету дају на јаву?
Зашто се у неким земљама још увек ратује,
уместо да се народи сложе и умирују?

Зашто се за земље уводе разне санкције,
о чему се само говори и публикује?
Зашто за неке земље које дуго ратују нема санкција,
да ли је то нека најновија политичка "модернизација"?

Зашто се говори о проширењу Европске уније,
када то тако увек није?
Зашто желе да се уједине државе,
када по жељи највећих "моћника" нове се појаве?

Зашто и каква је то "дипломатија",
да се од Србије одузима њена територија?
Зашто се и какве су то провокације,
када се за ово нису питале Уједињене нације?

Зашто је то тако морало бити,
и да ли је то један човек могао урадити?
Зашто су његови истомишљеници ћутали,
а многи други јавно протестовали?

Зашто то тако и даље егзистира,
да један човек целоме свету "диктира"?
Зашто њега многи слушају,
сматрајући да са њиме више знају?

Зашто то тако и даље иде,
када се многи народи тога "стиде"?
Зашто то тако у народу "влада",
нека народи своју "оцену" кажу сада?

Живомир Жића Миленковић - Крушевац

ДОГОДИНЕ НА КОСОВУ

Косово је земља српска,
Србија је ту стварана,
Стара гробља и цркве зову
Вратите се ви Косову.

Догодине на Косову,
Душан и Лазар Србе зову.
Колевка је овде ваша,
Косово је душа наша.

На Косову догодине !
Слушај Бога српски сине.
Земљу и језик не смеш дати,
Немањина се позлати.

Пећ, Дечани, Грачаница,
Призрен, Звечан, Ново Брдо.
Срби то је свето слово,
Вратите се на Косово.

Свети Сава, српска слава,
Небом језди са Врачара.
Шаље позив, чита слово
Срби назад на Косово.

БОЖЕ, СПАСИ СРБИЈУ

Ако нестане љубави живот се гаси.
Без љубави нема опстанка света.
Волети се мора, нужен је спас.
Грех пред Богом је не спасити Србију.
Дај Боже да се Срби умноже.
Ђорђије свети, помогни да се народ сложи.
Е сада је нужно да се свако обожи.
Жалосно цветају божури, плаче Косово.

Зашто нам се деца рађају мање.
И то је болесно државно стање.
Јеванђеља хришћанска, Богородице мила,
Косовска подари нама крила.
Лазара српског цара, што животом слободу плати.
Љубављу за народ Обилић се вечно позлати.
Молимо се Богу за здравље, правду и спас.
Нека Црква постане стуб државе наш.

Њиву и село благосиљај драги Боже.
Овако се даље живети не може.
Помилуј нас Србе, пресвета родитељко.
Русију помогни, браћу по Христу, мајко.
Словенска душа нека се слави.
То је наша судбина и једини спас
Ћутање нас разара, ко камен у прах.
Устани народе, стиже божански глас.

Фали нам храброст, истина и слога
Хлеба нам треба засушног и Исуса Христа.
Ценимо Српство, слободу и веру православну.

Човекољубље у души, прогрес у срцу.
Џелате чека казна и паклени прогон.
Шта чекамо, пропасти стој, напред у славу за
народ свој.

Боже, спаси Србију.

МИЛИЋ ОД МАЧВЕ ЈЕЗДИ НАД СРБИЈОМ

У облаку видим Милића од Мачве
Балванима језди, корита и наћве
Пише историју времена пре Христа
Србије своје и племена блиста

Шајкачу са крстом панталоне бричке
Од сувога злата и бисера ниске
Бура и олуја његова су мера
Ватрено камење са планине Цера

Са небеса Милић сјајне звезде просу
Српскоме роду падоше у косу
У јутарњу зору на Косово оде
Са барјаком у руци сви јунаци броде

ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

За живота свога постао је светац.
Српска светиња и духовни отац.
Омиљен у роду, у народу свом.
Владао славно на трону црквеном.

Новембра 15. две хиљаде девете
Отишао са Земље у насеље рајско.
Србија се дичи и хришћани света.
Пастви служио деведесет пет лета.

Био је понос и српска дика.
Драгога Бога земаљска слика.
Носио снажне и врлине бројне.
Бескрајно скроман, честит до неба.

Поштујте Срби оца Павла,
Праведне законе и хришћанска стабла.
Верујте у Бога, слогу и спас.
Ближи се српског препорода час.

мр Зоран Јовановић - Лесковац

МОЈ СРБИНЕ

Звоне звона с Раванице
одјекује Поморавље
пробуди се, мој, Србине,
уздиге се Православље!

У Рашкој је Милешева
крај Краљева Студеница
дигни главу, мој, Србине,
нек те чува Грачаница!

Лешје, Градац, Сопоћани
и Манастир Манасија
памти добро, мој Србине
у њима је историја!

Вратна, Бањска, Црна Река
сваки српску причу прича
буди храбар, мој, Србине
од Немање - Србљу, Жича!

Прохор Пчињски, Раковица,
Љубостиња, Градац, Острог
слави славу мој Србине
Патријарха чувај свог!

Звоне звона с Хиландара
где се чува Светосавље
свом корену окрени се
чувај, брате, Православље!

КОЈЕКУДЕ, ПО ДУШИ ТЕ

Којекуде, Србијо,
од немила до недрага
од Истока ка Западу
с туђим често, сама против себе.
По души те, Србине, роде
у кога то, кажи ми, гледаш
чије те речи бесмислом воде
на обећања чија наседаш?

Којекуде, Србијо,
од злог оца па до горе мајке
од Запада ка Истоку
са свим својим ни са ким са тобом.
По души те, Србине, брате
погледај ко то хода крај тебе
па Бога моли да Срби схвате
све је бадава кад немаш себе!

Којекуде, Србијо,
Кренеш напред па се назад вратиш
остајући у суровом свету
пуном твојих лажних пријатеља.
По души те, Србине, роде
памтиш ли јуначких предака славу
кога то данас у стопу пратиш
пред ким то клечиш и сагнеш главу!?

Којекуде, Србијо,
да је теби, данас, Карађорђе
па од њега чујеш тужну причу
да душмани теби не требају!
По души те, Србине, брате
песницу стегни па о сто њоме
нек злотвори већ једном схвате
да си одувек свој на своме!

"Којекуде, Србијо",
Карађорђе с неба поручује
призивајући слогу међу Србе,
чувајте се, оних међу вама!
По души те, роде, Србине,
Арчибалд Рајс леже крај тебе
и гласно рече тешке истине
"чујте Срби, чувајте се себе"!

ИМЕНА

Погибе Милоје на Колубари
Душмански куршум га обори с ногу
Радоје паде с Мирком код Цера
Бранећи Србију одоше Богу

Влајко од рана страда код Дрине
Рањен у руку груди и главу
Видоје од мине и брат му Јован
За отаџбину и крсну славу

Драгутину бајонет проби груди
Прса у прса док се клао
Милутина мучки убише с леђа
На Колубари је јуначки пао.

Петар паде близу Љум-Куле
Или код Призрена од глади леже
Везиров мост узе свој данак
Милоша, крај Дебра, мраз стеже.

На Крфу масовно српски јунаци
Један за другим спуштају главу
Острво Видо, болница смрти
Створише српску гробницу плаву.

Завиша, Вујадин, и многи други
На Кајмакчалану и уз Мораву
Вукан и Раде, Гојко и Блажа
Јуначки падоше на Светог Саву.

Нека ми опросте имена Срба
Непоменута у овој причи
Свако од њих је бар једном пало
Јуначки, како Србљу приличи.

Зорица Станковић - Ниш

ЧЕГАРСКА КУЛА

Замукле гусле
На веригама
Паучина
Лелек жена
Над огњиштем

Воштаница са босоком
Кандило са барутом
Растопљено олово
Земљу оковало

Из преораних Чегарских хумки
Изниче кула
Белих костију

Високо
Високо

Над лавежом векова
Рајско је сунце
Брани и чува

ТУГОВАНКА

Разорене хумке
Просуте по свиленој месечини
Растопљено олово
Земљу оковало
Цветају крвљу задојени
Косовски божури

Туђа стада на ливадама Грачанице

Из празних изгорелих штала -мук
Куће празне -похаране
Лелек на згариштина

У неораним и нежњевеним њивама
У шљивику и виноградима
Где одавно ништа не рађа
Понека старина

Питају се

Хоће ли опет једнога дана
Заорати нову родну бразду
Угледати процват јоргована
И низове росе ко манастире

Ћуте гусле
Ветар у гранама мрси тугу
Плачу звона

За мртве и живе
Тихујем задушницу

МОЈ НИШ

На Каменичком Вису где се орлови гнезде
Ретко по која меденица се чује
У Горици где се жаре чокоти винограда
Где је понека њива оденула зелене одоре
Тамо се небо са земљом љуби

У долини
Мале ћилимасте и некошене ливаде
По који орах међ' багремовима
Симфонија олисталих топола
Чаврља Нишава

Куковима слика кривудава корито
Растиње и понека уџерица у шипражју
Пуцкетање ватре из бубњаре
Ту се птице увек изнова враћају

Тамо
Где се димњаци на кућама не пуше
А звоници и куле срамежљиво
Извирују иза солитера
Где Крст Светониколске
Саборне и цркве Цара Константина
и Царице Јелене
Гордо гледа у небо
Где се прстен од Тврђаве ЗЛАТИ
Где поносно Синђелићев Чегар зрачи
Где Константинова Медијана
И Бубањ пишу историју
Ето ту је
ТУ ЈЕ МОЈ НИШ

Живота Трифуновић - Кобиље, Крушевац

БОЖУРИ НА КОСОВУ

Мирише Косово на црвени божур
Божур цвета на сваком кораку
Од раног јутра мирис се шири
А мирише и по мрклом мраку

Мирише Косово на просуту крв
Што га плодна ораница упила
И никад неће мирис исчезнути
ма колико сува земља била

Мирише Косово на горке сузе
Које су мајке и жене исплакале
И тако бујице јецаја и суза
са просутом крвљу измешале

Мирише Косово на врео зној
Од уморних коња и витезова
Мирис се шири од зарђалог челика
А земљу натапа опет крв нова

Мирише Косово на тугу страх и смрт
Проблеми и невоље простором трепере
Лелуја се љути дим од паљевина
Куће и светилишта у неповрат се селе

Мирише Косово на све и свашта
Јер тамо се нешто опет иза брега ваља
Али овде ће вечно царовати машта
која КОСОВСКИ БОЖУР не заборавља

НАША СУДБИНА

Над Србијом се надвио мрачни облак,
у центру урагана смо већ годинама.
И никако да се слегне прашина,
да светлост засија и нестане тама.

Злогласне силе са свих страна,
као прави пустињски лешинари,
нападају нас, уцењују и за све криве.
За наше молбе и вапаје нико не мари.

А ми немоћни и жељни слободе,
тражимо правду, искреност, поштење...
Али све је то нама данас забадава,
на нас је сваљено и дрвље и камење.

Час имамо помоћ, час је немамо.
Све то само су празне речи и обећања.
Сви гледају да ућаре неку корист,
а наш бол и јад нек светом одзвања.

Свака обична сеоска кућа
нестабилна је без доброг темеља.
Темељ Србије је наше Косово
и ту ништа неће да се мења.

А данашње силе и силници,
наш темељ давно су поткопали,
па сад са нашим непријатељима,
чекају да се и кућа у прашину сваи.

Шта нам сада треба чинити?
Потребна нам је међу Србима СЛОГА.
Да се не гложимо више као до сада!
И оно најважније, вера у БОГА!

Доћи ће једном све на своје место,
само мудрости простор треба дати.
Живот је такав, а и судбина је често,
да се зло непријатељу као бумеранг врати.

НЕОБЕЛЕЖЕНИ ГРОБОВИ

Како време брзо пролази,
смењују се дани, месеци, године...
А свуда гробови необележени,
о којима нико не брине.

Можда баш ми газимо место
где леже кости онога кога нема?
Како и због чега је то тако?
Е, данас је то неисцрпна тема!

Зашто ћуте они што знају,
зар такву тајну да однесу у гроб?
Нека помисле на све што пате
и немој да буду *заветни роб*.

Како им није жао оних суза,
што се за најмилијима проливају?
А они знају и гроб и убицу
и све то од јавности скривају?

Да ли неко ко је хришћанин
на потомство мисли и савест има?
И зашто не отвори камено срце и покаже
место са необележеним гробовима?

Докле да лутају мртве душе,
и њихови најближи да пате?
Нека бар знају где мртви почивију
кад путем прођу до својих да сврате

Као прави православци Срби,
да упале свеће и венац положи...
Пруже једни другима руке помирења
и коначно престану да се гложе.

Овај свет је тако мали,
а ми смо у њему само гости.
Време је да се сазна истина...
И ко може, да опрости!

Драган Тодосијевић - Треботин, Крушевац

ДОМОВИНА

На басамку старина седи,
са џакемом и врцама на себи,
у даљину гледи.
Сабира старина сећања своја,
лепа ли си домовино моја.
Са пројом у џепу, у свињском опанку,
са кремењачом у руци надао се опстанку.
На џакети чудна обележја има,
то младима каже:
"Овако се брани домовина" !
Гонио говеда, јео пексимита,
а није му тешко падала ни трошарина,
јер и тако се брани домовина.
Печалбарио старина од села до села
и увек кад би се враћао кући
пречекивала би га супруга у кошуљи
од чистог лана бела.
Свуда око себе он лепоту види,
кукурузна поља осмака,
пшеничне њиве Банкута,
„биће у мојој домовини и меког хлеба
И још слађе проје“, рече старина,
И стави руку испод скута..

НЕ МОГУ ДА ПЕВАМ

Не могу да певам
док НАТО хорде моју земљу газе,
мора да ћутим док Европљани
на нас Србе пазе.
Колевку српску у џеп ставише,
не могу да певам јер то је превише.
Док ми цркве по Косову руше,
не могу да певам,
јер тамо су мојих дедова душе.
И надгробне споменике они нам руше,
о безбожници, где ће вам душе?
Историју ви немате своју,
на жалост, ја не могу да вам дам моју.
Можда вас духови из вечних ловишта прате,
да вечито неког прогањате.
Петсто година овај народ заборавио није,
и вас ће једног дана да бије.
Он уме да ћути, уме и да чека,
то је одлика великог Српског човека!
И зато памет у главу,
оставите нас Србе мало на страну.
Скала је чудна, она увек шета,
биће и код вас једног дана колатерална штета.
Империја ни једна вечито не живи,
а обични људи најмање су криви.

Латинка Ђорђевић - Цирих, Швајцарска

КОСОВО

Косово моје,
још зацелиле нису
старе ране.
Нове пеку, боле.

Њиве су ми без пшенице,
виногради без тамњанике.
Нема певца да запева,
старог жуће
на прагу да дрема.

Поља су ми коров
и врзине.
Нигде божур да изникне,
пољско цвеће да мирише.

Хеј Косово моје,
шаљем молбе до облака,
да ми хорде са Балкана,
врате дане благостања.
И ове тмурне сиве боје,
налик на Северно море,
у златно класје претворе.

Сродна душа да ми ране вида
тешку патњу и недаће
поспе нектаром
свакодневних снова
о слободи и срећи Косова.

мр Спасоје Ж. Миловановић - Крушевац

СТАКЛЕНИ ОПАНАК

у неки нови град
и сасвим нову државу
требало је да стигнем
и нову нацију да видим
ко своју да знам
не могу да спавам
у овој новој држави
новој нацији не могу
да трезан будем пијан не могу
да песму певам не могу
аман
под шајкачу ми ставили трнов венац
господе
на овом твом парчету неба
веженом марамицом
стаклени опанак од прашине чувам
и ћутим да ме нико
никад више не препозна

У НЕКОМ НОВОМ РАТУ

у неком новом рату
ми ћемо бити
недохватно неутрални
на чардаку
окоженим мирисом
ружа
или
напросто маслачка што ти их берем

у неком новом рату
затворићемо све зечије рупе до нас
посакривати
мишеве
коње
и бундеве
или
напросто се набости на вретено

у неком новом рату
читаћемо све свете књиге
без вере
без разлике
ко љубавне песме
слово по слово да сричемо
или
напросто да запалимо цигарете
у инат закону

у неком новом рату
нас сигурно неће бити
од нас самих

АМАНЕТ

то што нишаниш у мене
ја сам се играо као к'о мали

једино болест ниједну
нисам прележао
и што сам лежао
под себе сам жене метао
да ме не жуља паперје снова

ако ме пустиш
на задушни дан
свећу ти палим
сигурно

а и не мораш

децом сам земљу децио
и кад год ми се хтело
ракијом сам воћном
Месец мирисао

а ону песму
што сам смислио
и није битно
како ће се завршити

првим сам је радницима разданио
и печатним воском низ Мораву пустио

морем се доливала
доливала
па се светом просула

И сад Морава мојом песмом
далеку неку обалу плави

у њој је све ово
и још ти има ту
и градова и пропланака
и шума шумовитих
и именом сваким
сваку сам љубав позвао
да се Морава хвали

што она није
ја сам у њу довукао

и тебе
што не знаш
и мене што знам

добро је да 'оће да нас прими овакве

а ти то што нишаниш
у мене
ја сам се играо к'о мали
са Моравом

ВЕСЕЛА ПЕСМА

у једној соби
у једној кући
у једном граду
у једној држави
ти и ја

једино се држава
расклиматала
ко овај наш кревет

Зора Митровић - Крушевац

СРБИЈА

Да ли то душа јеца што Земља се у прабини цепа?

Да ли то свест српска и савест словенска на испиту је Историје света?

Да ли духовна и интелектуална елита ћути пред окрутним западом капитала, који круни морал српства, а отаџбину дели на милионе безимених искри кристала?

Без имена, инфраструктуре, без части и родослова, да ли је Србија отаџбина иста или нека нова?

Иста је она, али крвава од боја, и зато се не препознаје лице њено, али једна битка није пораз, а пораз јесте душа од пепела која се клања сенима зла.

Да ли се она клања сенима зла?

У то веровати не смем, јер она је мени још увек мила, као лептиру крила.

Па зашто би се лептир одрекао крила, зарад чашице бацила?

Никола Стојановић - Велика Крушевица, Крушевац

ПЛАНЕТА НА ГОЛГОТИ

Притишће земљу
тешко времена бreme,
слутећи нову Голготу
и страдања Христова,
уморно корача Еве и Адама племе
газећи гомиле измрвљених
маслинових гранчица и листова
и неке нове ланце окова.

Бесне ратови и страдања
у име мира,
лелече у црној одећи мајка старица,
и не престаје крвави бал вампира.
Тужни ратари сеју оловна зрна,
уместо зрна житарица,
ничу нова згаришта,
нестају силоси и обданишта.

Над глобусом земље витлају
исукани мачеви моћника,
који, градећи своју Циркуску шатру
прете да га ко лубеницу распарчају
и баце у паклену ватру,
не слутећ' да ће тако
и лубеницу - Планета што је,
и семе њено - људски род то је,
да спале и затру.

Гракћу лешинари
са Стеновитих Планина и Тибета,
Урала и Арарата,
стрепи цела Планета
од њихових канџи рата,
прстенованих алкама од злата,
са знаком земље,
спљоштене попут елипсе,
и иницијалима
Осам јахача апокалипсе.

Уморио се Голуб мира,
штитећи слабашних птица јата,
од мноштва подмуклих жбира,
од побеснелих паса рата,
од хијена које се церекају,
док људски дроб ваде и комадају.

Узлети Голубе мироносни
над земљом натрулом и гњилом,
и наткрили је својим крилом,
не дај да нам је неко краде
као лупеж ноћни.

Гракни са рта Добре Наде:
Мир Божји, силници моћни,
то јест ако за Бога знате
и душе имате.

Мирослав Живановић - Крушевац

КРУШЕВЦУ ОД СРЦА

Вољени граде, колевко моја
Поносни оче гордих јунака
Нек вечно живи лепота твоја
Знамења јасна и стаза свака.

Ти чуваш тајну причешћа светих
Уочи страшног Косовског боја
И вечни пламен истине гори
На твоме лицу истино моја.

Над Лазарицом ореол блиста
На Слободишту пламен слободе
А наша жеља и љубав чиста
Стазама среће нека те воде.

У миру цветај вољени граде
Ти умеш сваком љубав да даш
Од срца песмом кличемо теби
Нека нам живи Крушевац наш.

ДАН ПОСЛЕ

(29.06.2001)

Јуче је ђаво засео
на престо Лазарев.
Господе, продали смо душу,
поклекли, на колена пали.

Ако је ово понижење,
спасење које нудиш,
ако смо толико мали,
нека је проклето име српско,
род и вера, Душанова молитва,
Кнежева клетва и вечера
и Видовдан.

Пукни земљо развалијо,
без стаза и путоказа,
нека ти се дроб зацрвени...
Кад немаш образа, нека те избришу,
да знам да те нема, да си туђа,
ничија више, страна.

Изроди, броје туђе,
као да немаш својих рана.
Утркују се и журе да те обешчасте,
да стекну славу у твојим бедрима,
змије у недрима.

Плаву гробницу хоће да расточе,
Солунско гробље да преору,
да не сведоче шта си била,
а шта си данас без лица и граница.

Ћути Лазарица, Сопоћани, Студеница,
јеца Грачаница, али без гласа
да се не чује, од стида.

Тражимо спаса под сатанским скутом,
на дан Светог вида, мој Милане,
Лазаре, Милоше, Милутине,
Стефане сине, моја суза гине
у бездану ништавила,
продате српске душе!

НЕ ДИРАЈТЕ МИ ДЕЦУ

Бацате бомбе
у моје недосањане снове
и будите ме у глуво доба,
па збуњен тумарам,
док пронађем врата.

А таман сањам ливаду изнад села
и како берем прве љубичице...
Пружам јој, а њене очи
трепере као жеравице...
И хоћу да је пољубим,
а она каже, зар усред рата.

И све вам опраштам ако станете,
ја више и нисам за такве снове,
брига ме што ме будите,
заспаћу и сањаћу нове.

Само, не дирајте ми децу
не отимајте играчке, радост и смех.
Не терајте их у склоништа и подруме,
да спавају на кутијама од картона,
не чините толики грех.

За њих су обданишта,
школе и дискотеке.
За њих је музика и песма,
а не страх од авиона,
мајку вам јебем,
од Вашингтона до Бона.

Светлана Ђурђевић - Крушевац

ОСТАТИ СВОЈ

...А ја сам пуста стена
окрњених црних суза нечијих.
Упијам сав задах ове трошне
избушене и опустошене планете
а ипак и даље стојим на бедемима
неких старих измрцварених и давно
заборављених појмова Правда и Истина.

...А ја сам само камен спотицања
изопачених, некад бриљантних мисли.
Окужена и упрљана грешним и
бесмисленим визијама среће, и
давно покопаним исконским осећајима
бола и патње неког другог Ја.

...А ја – еликсир – плутам
у безграничном вихору крика птице
злослутнице, улаштених златних пера,
док ми вапај црних слутњи загушује
кликтај осакаћене, прегрубо дефлорисане
тајне – остати свој.

КАД НЕСТАНЕ СНА

Кад једном, за свагда
Нестане сна
Кад једном утихне
Маште песма
Када једном у тренутку
Вечности
Заборавимо на смело кликтање
Сласти
Дошли смо до краја

Када будемо са сетом мислили на
Те дане
Бескрајна нежност у нечијим црним
Очима када не може да
Нас гане
Када поклекнемо под тескобом
Јутарњег сивила
Били смо изгубљени

И када једном заувек истиснемо сан
Из себе
Заборавимо на постојање једног малог
Дела неба
Нашег
И постанемо крвници сопственог
Свемогућег идеала
Убили смо себе

МОЈА МОРАВА

Тако ми овога дана
И мога имена Светлана
Тако ми овога дана
Направила бих велики грех
Велики осунчани смех

Требало би месечеве капљице
Уткати у косе набујале Мораве
Пре гласа плаве љубичице

И не би више долазиле зиме
Стално би у завичају цветао југ
А пролеће не би напуштало луг

По читав дан
Савијам сунчеву росу
И разбијам брзацима сан
Само да би Морава
Имала чечураву косу

И тако клешем месечеве опеке
И брзацима Мораве вијуге ткам

Тако ми овога дана
И мога имена Светлана

Љубодраг Обрадовић - Треботин, Крушевац

МИРИС БОЖУРА

Пусто је Косово поље,
врапци кљуцају време.
Ветар донео неспокоје,
и на плећа тешко бreme.

Божури више не цветају,
сета душом пири.
Отишли су, да не сметају,
да разум срце смири.

Отишли су, прогнаници многи,
од злих комшија да се склоне.
Шамаром бабароги,
неправду данас гоне.

Слобода се данас чини далека,
док им ломе колевку и наду.
Будућност само храбре чека,
њу ни зли ветрови не краду.

Не миришу више божури,
тама пада на снове,
Пред злом се не жмури,
Косово у мирисе зове.

КОСОВО И МЕТОХИЈА

Низ Косово поље звоне звона!
Уз Метохију, ко уз кичму, клизи језа.
Односе нам из срца спокој векова,
на прошлост пада нам челична реза.

На свест и савест пуштају дим,
тешку маглу да радост позобе.
И као да они немају ништа са тим,
историју нам из видокруга одводе.

И звоне звона! Успаване да разбуде!
Сви који пуштају нас низ воду,
своју клицу пропасти тиме буде
и свемир сенком зла боду!

И звоне звона! Буди се Европо!
Све свето данас у ветар вене!
Звоне звона! Неправда ко небо,
преплавила живот и успомене!

Низ Косово Поље бију дамари...
Уз Метохију, ко душом, клизи носталгија.
Кад се истрајно сања, сан се оствари!
Косово ће божурима опет да метохија!.

ВЕРУЈ

Веруј у боље дане
и кад сунца нема,
кад магле
долинама шетају.

Веруј и кад те погледима прже,
мислећи да те греју.
Веруј да нове наде изгревају
и топлина из снова ниче.

Веруј и кад те бомбама гађају
да је то само привид,
да се баш тад нове идеје рађају,
на којима ће долепршати мир.

Веруј и кад се веровати не може,
веруј у љубав, врлину и свест...
И кад те скидају до голе коже,
веруј да је то добар гест.

Веруј и свим патњама доћи ће крај.
Веруј, то се моћни само играју,
док отровним облацима гасе сунчев сјај
и зелено прашином прекривају.

Веруј у боље дане. И сањај.
Слобода је најслађи сан.
И она ће да осване,
кад веровањем победиш мрак.

БЕЗ ПЕСМЕ НЕ МИРИШУ БОЖУРИ - Љ. Обрадовић

Одувек су песници мислили да ће својом поезијом променити свет. Ту заблуду им нико никад неће и не може одузети, јер у животу, који није увек оаза среће, у нешто се веровати мора.

Из историје смо одавно научили да је све пролазно, да једном дође дан кад и најмоћније државе пођу странпутицом и нестану као да их никад није ни било. Родољубива поезија све снове спашава од заборава и толико је моћна да пегла оно што се испеглати не може - душу песника који воли свој род.

Сви песници света имају свој род, своје најмилије, а ова књига је скромни покушај Удружења песника Србије -ПоезијаСРБ из Крушевца да на једном месту, на белом папиру све снове српских песника сачува за будућа поколења.

Љубодраг Обрадовић

ИЗ ИСТОРИЈЕ МАНИФЕСТАЦИЈЕ "ЗА МИРИС БОЖУРА" - Љубодраг Обрадовић

Цирих, 29.02.2008. -Удружење Српских писаца Швајцарске је одржало прво протесно песничко вече "ЗА МИРИС БОЖУРА"

Нови Сад, 17.03.2008. - Јован Михајило, Симо Лакетић (Република Српска), Сања Петровић и Стојан Симин Крпица

Уводну реч на манифестацији у Новом Саду одржали су организатори манифестације Стојан Симин Крпица, Сања Петровић и Јован Михајило. У прилогу текст Јована Михајила:

*Драге песникиње и песници,

Окупили смо се ми, песници из Новог Сада и Републике Српске, да изразимо свој протест против узимања нашег Косова. Србија и њени песници су спој неба и земље, сунца, плода рађања светлости. Исток нам је у очима дијамант на челу. Задрхтаће запад, намјаукати тигар, прогукаће соко. Трешће се планета. У бурама и тишинама, у радостима и искушењима, остварићемо наше снове. Прихватамо руке наших сународника са Косова, памтимо стисак онај најчвршћи, најтоплији, најискренији, најзаклетији. Ко то има срце? Ко храбрости? Ко то сме погасити свеће, раскопати раке, замукнути звона? Које право? Која сила? Е, неће моћи. Кресни и ресни невенски и вечни – Од ума до крви. Моћ снаге срцу, заклекли и заклети.

На нашу Србију сручила се мржња нељудска због тога што је ова Србија волела слободу, што је уздизала достојанство човека. Данас, када је мој народ поново на голготи, кад тако мали са великим срцем испуњеним љубављу и пркосом брани своје име, своје претке, светиње, крсне славе и колевку која га је одњихала, обузе ме неизмеран понос што припадам том народу.

Црвени божури, светиње, ничу из крви светих ратника. Хоће да нам срце исцупају, а душу убију. А неће моћи – они немају толико мржње колико у нама има љубави. Косово је наша душа. Тама не може да победи светлост.*

Песничка браћа по перу, Нови Сад, 17.03.2008.

БЕЗ ПОМПЕ, АЛИ ЛЕПО... - М.Милојевић

У невелики амфитеатар цркве Лазарице сишли смо низ беспрекорно изгланчане степеннице. Као и у свим сакралним објектима и овде није било блештавог, јаког светла. Пошто последњи сиђох, и мало збуњен, Љуба ми показа место до Весне, која је усамљена седела крај своје велике торбе. Мало удесно и напред за малим столом већ су седели Протојереј Драги Вешковац - свештеник и старешина Цркве Лазарице и наш Љуба. Између њих блистала је госпођица Светлана Ђурђевић - наша Ђурђа - главна организаторка песничког сусрета *ЗА МИРИС БОЖУРА - ПОЕЗИЈАСЦГ* овде, у Крушевцу.

Десно на супротној страни од мене и Весне, места су заузели Микица Ракић и Братислав Спасојевић, песници из Коњуха, Микица: прелепа плавуша, чила, ведрa, лепих немирних очију својим благим осмехом као да обасјава читав амфитеатар и све нас... Братислав: више млад него средовечан, са још увек бујном црном косом, својом озбиљношћу и ненаметљивом атрактивношћу, чини ми се да краси овај скуп талентованих заклетих родољуба. Одмах до њих је је седео наш Живота Трифунковић...

Крушевац, 20.03.2008. У Лазаревом граду (амфитеатар Цркве Лазарице), 20.03.2008. године су одржани протесни сусрети песника под називом *ЗА МИРИС БОЖУРА*. Сусрете су организовали и реализовали: Протојереј Отац Драги Вешковац - старешина Цркве Лазарице, Светлана Ђурђевић - управник КПЗ Крушевац и Љубодраг Обрадовић - аутор сајта www.poezijascg.com

...На малој галерији иза госпођице Микице и Братислава Спасојевића седе шесторица наочитих момака - чланова хора цркве Лазарице. На левој страни, на галерији, у својим брокатним руменим одежама десетак дивних девојака - као скуп најлепших иконица - хористкиња овог високо - уметничког хора. Наспрам свију нас, тамо испред завесе, у центру и лево и десно са својим камерама и камерицама припадници седме силе РТС-а, ТВ Крушевца, Канала

+... пажљиво бирају углове из којих ће нас снимити док читамо или рецитујемо стихове и покликe: Косово је Србија, Србијо, мајко мила...

Сеанса је почела хорском песмом под диригентским прстићима младе маестралне Катарине Вешковац, а затим се поздравним говором обратио Протојереј Отац Драги Вешковац - старешина Цркве Лазарице.

После добродошлице, Ђурђа је позвала нашу поетесу Весну Младеновић. Весна омалена, витка, тинејџерски обучена, лепа, поетична, весела, али овог пута очито уморна због дугог путовања од Бабушнице до Крушевца, а и иначе нежног здравља, погледа ме сва збуњена и прошапута: *Што ја прва, Биле, Биле!?!*

Зато! Читај гласно и не бој се! - одговорих тихо. Она слегну раменима, беспомоћна устаде и поче да чита своју прву родољубиву песму Писмо мајци. После последњег стиха: Србијо, мајко мила... наставља се што, народ каже *мртва тишина*, а већ за тренутак два грунуо је френетични аплауз. Весна сва збуњена, малаксало, али са сјајем у својим браон окицама спусти се лагано на столицу. И сада, чини ми се, да трепери као лист јасике под благим дашком пролећног лахора...

После Весне наступио сам ја, а затим Живота Трифуновић с песмом: *ЗАШТО НАМ СЕ ОВО ДЕШАВА* . И овај бркајлија средњег раста, поносан металац, радник без запослења, читао је своје стихове без треме, сигуран у своје песничко умеће исто толико као у своје браварско мајсторство. На сасвим уметнички начин рецитовала је госпођица Микица родољубиве песме Латинке Ђорђевић, Лепе Симић и Марије Дејане. После ње наступио је њен клубски колега Братислав - Бата Спасојевић.

Онда је од стола устао наш импозантни колега, песник, поета без премца, господин Љуба Обрадовић. Смирено, отмено и јасно звучали су његови стихови из песме *МИРИС БОЖУРА*.

И на крају: висока, витка, виспрана и самоуверена и са вечитим сјајем у очима пуним оптимизма кратку песмицу мале Зорице Милатовић *СЕЛО* одрецитовала је наша госпођица Ђурђа - Светлана Ђурђевић, управница КПЗ Крушевца. Тако се завршио први круг читања или рецитовања.

После тога, опет су наступили девојке и младићи црквеног хора, а после њих истим редом, као и први пут, нас седморо. Овога пута ја сам прочитао песму *Косово зове* од Невенке Савић - Алиспахић. Љуба је прочитао песме Невена Милаковића *НЕ ДАМ* и Горана Тодића *НИКАДА*, а остали по неку своју песму...

... Било је без помпе, али лепо, прелепо....

Миљојко Милојевић Биле

ЗА МИРИС БОЖУРА - Светлана Ђурђевић

Да бисмо знали шта радимо и где идемо, морамо знати ко смо и одакле долазимо. Јер само тако можемо разумети и поштовати различитости – било оне верске, културолошке, расне или политичке. И само тако можемо поштовати себе, свој народ, културу и традицију. И само се тако нећемо загубити у глобалном селу, светским превирањима и такозваном новом светском поретку.

Одговор на отцепљење дела територије једне суверене државе и противно међународном праву признавање тог дела за независну државу (од стране дела међународне заједнице), може бити двојак: силом – уколико је однос снага бар приближан, или умношћу и упорношћу, када су Косово и Метохија у питању.

Срби, расути широм земаљске кугле, знају да је Космет срце Србије – полазиште и исходиште. Због тога сецесија Косова и Метохије, самопрокламована почетком 2008. године, никога није оставила равнодушним.

Ми, песници, окупљени (тада) 2008. године око сајта www.poezijasg.com, а од 17.09.2012. године око Удружење песника Србије – Поезија СРБ из Крушевца, почели смо (и наставили) да о томе говоримо људима широм света, на свој начин, песничким матинеима и вечерима, са идејом да наши поетски протести трају докле год у свету не схвате и прихвате ту једну и једину истину. И да на тај начин преносимо вишевековни и јединствени мирис божура, мирис континуитета, традиције и културе.

Да се подсетимо: 29. фебруара 2008. године, прво протестно песничко вече „За мирис божура“ одржано је у Цириху, за шта су организацију потписале наше песникиње Латинка Ђорђевић и Лепа Симић, 17. марта у Новом Саду у организацији Сање Петровић и Јована Михаила и 20. марта синхроно: у Крушевцу, Паризу, Лондону, Флориди и Њујорку, за шта су били задужени Љубодраг Обрадовић и Светлана Ђурђевић, као и наши песници који живе у овим градовима.

Светлана Ђурђевић

РОД СВОЈ ЉУБИ КАО САМОГА СЕБЕ - В. Стамболија

Род свој љуби као самога себе. Како архаично звучи ова античка мисао у овом савременом глобалном галиматијасу у којем су ријечи род и љубав замјењене ријечима новац и власт. Уши савременог човјека одавно су се одвикле од слушања ријечи као што су родољубље или патриотизам. Па када се, ту и тамо, понекад и спомену, зазвуче му некако страно као да их никад није чуо или као нешто, не дај боже, због чега би могао имати проблема. У уши модерног човјека одавно се услио "дивни" и звечећи звук који производи ријеч новац и сиктави звук ријечи власст. Родољуби су некада гинули, и то јуначки гинули, бранећи васколики народ, властољупци и среброљупци су такође спремни да гину али само за властити интерес и властити џеп. Ако идеја глобализма стварно побједи, а на добром је путу, човјек ће изгубити још једну важну битку у развоју и унапређењу свог емотивног живота, биће сиромашнији за још једно осјећање. Љути противници племенитих осјећања везаних за народ, завичај и отаџбину, проглашавају родољубље, још га има, опасним противником у развоју демократије, људских права, слобода...Најугроженији по питању родољубља су мали и сиромашни народи који још увијек гаје љубав према роду своме и тиме иритирају моћне заговорнике глобализма који на све могуће начине покушавају да истјерају или просто "испумпају"из главе и срца ову "опасну" појаву. На својој кожи то је најбоље осјетио српски народ, али не само и он.

Некада су најбоље и најљепше, умјетнички обликоване, биле баш пјесме са родољубивом темом. Догађаји с краја 20. вијека и у првој деценији 21. стољећа потиснули су ову "непопуларну" тему на маргине пјесничког и умјетничког интересовања јер се "не исплати". Ова мода је захватила и већину српских стваралаца који су се, можда невољно, приклонили новим трендовима.

Зато помало зачуђује одлучност чланова новооформљеног Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ из Крушевца да цијели зборник посвети пјесницима који пишу родољубиву поезију. Можда ће баш из Крушевца, Лазаревог града, бити настављена покидана нит некад финог родољубивог ткања. Највећи дио пјесама у зборнику посвећен је најболнијој српској теми -отетом Косову. Најчешћа ријеч уз Косово је један јединствени, ендемски, цвијет –божур. Крадљивци Косова и Метохије погазили су и божур који одбија да расте, чека да се врате они за чију је љубав цвјетао. Одбијање божура да расте и цвијета

уједно је побуна и природе јер је на нељудски и неприродан начин Косово и Метохија предано онима којима никада није ни припадало.

Радује што се у овом зборнику налазе пјесме српских пјесника са скоро свих континената. Неправда, бол и туга не признају границе. Пјесме у овој књизи неће вратити, бар не тако брзо, Косово и Метохију у крило своје матице Србије, али ће његовати осјећања и мисли о припадности Косова и Метохије Србији. Уз Косово и божур најчешће спомињана ријеч су манастири који пркосно и стоички свједоче којој културној и цивилизацијској баштини припадају. Упорно пјесничко понављање њихових имена и назива оставља наду за нека боља и хуманија времена.

Приређивач зборника "За мирис божура" Љубодраг Обрадовић трудио се да од великог броја приспјелих текстова одабере оне најбоље, укључујући и млађе ауторе који су се са приличним ентузијазмом покушали опробати у овој теми, дао је простора и ауторима са пренаглашеним родољубивим емоцијама које су често замагљивале умјетнички хабитус пјесме.

Вељко Стамболија

ОДЛУКЕ ЖИРИЈА

Све у свему, жирију у саставу: Вељко Стамболија - председник, Никола Стојановић, Зора Митровић, Светлана Ђурђевић и Љубодраг Обрадовић није било лако да донесе своју одлуку, али је на крају пажљивог сагледавања једногласно, од свих благовремено приспелих песама, одабрао најбоље и скромне награде доделио њиховим ауторима:

1. Љубомиру О. Вујовићу из Београда - ДОГОДИНЕ НА ГАЗИМЕСТАНУ
2. Милану Кузмићу из Добоја - КОСОВСКЕ СЕОБЕ
3. Далибору Ђокићу из Бруса - ТЕШКА ВРЕМЕНА

Благодарнице су добили следећи песници за своје песме:

- Биљана Бабанић из Параћина за песму ПРЕСВЕТА
- Светлана Биорац-Матић из Алексинца за песму ГАВРАН
- Србобран Матић из Алексинца за песму ДОСТА

Напомена: За награде нису конкурисале песме првих шест песника у књизи, који су позвани да је својом поезијом оплемењене, као ни песме пристигле после истека конкурса (тј. после 01.08.2013.) и песме чланова управе ПоезијеСРБ и чланова жирија.

САДРЖАЈ

Ивко Михајловић	3
Косово је стало у песму,	3
Епископ крушевачки Давид Перовић.....	5
ВЛАДИЧАНСКИМ ГЛАСОМ	5
ПОВРАТАК.....	6
КАЖА О МРАВУ ДОМАЋЕМ ИЗДАЈНИКУ	7
Перо Зубац	9
ПИСМА Д.Т. НА НЕБЕСКУ АДРЕСУ	9
8.....	9
12.....	10
31.....	10
42.....	11
43.....	11
Љубиша Ђидић.....	12
ТРИПТИХ ЗА ЛАЗАРИЦУ	12
МОРАВСКА ТРОЈЕРУЧИЦА	14
СРПСКИ ЗИД ПЛАЧА.....	15
ПЛАЧ КРАЉА МИЛУТИНА.....	16
Борисав Благојевић.....	17
ДЕОБЕ.....	17
ЕВРОПЉАНИ.....	19
БУДИМО ЉУДИ	20
Радивоје Миладиновић Пацко.....	21
ВИДОВДАНСКИ ЗАВЕТ.....	21
др Предраг Јашовић	22
КАКО СЕ ПОСТАЈЕ СРБИН	22
ИКОНА.....	24
СИМОНИДИ	24

Љубомир О. Вујовић	25
ДОГОДИНЕ НА ГАЗИМЕСТАНУ	25
МАЈКО ТУГЕ.....	26
Е МОЈ СВЕТОВИДЕ	27
Милан Н. Кузмић	28
КОСОВСКЕ СЕОБЕ	28
КОСОВСКА ОГЊИШТА.....	29
ЂЕЛЕ КУЛА	30
Далибор Ђокић	31
ТЕШКА ВРЕМЕНА	31
НЕМА ТЕ...	32
Биљана Бабанић	33
ПРЕСВЕТА	33
Светлана Биорац-Матић	34
ГАВРАНИ	34
МОЛИТВА РАЊЕНОГ ГРАДА	35
Србобран Матић	36
ДОСТА	36
ЗАШТО И ДОКЛЕ?	38
Бранко Ћировић Ћиро	39
ЛЕЛЕЧЕ КОСОВО	39
КОРИЈЕНИ	40
САЊАМ КОСОВО	41
Братислав Богдановић	42
ПАЛОМ ДРУГУ.....	42
ОТАЏБИНА	43
РОВ...	44
Братислав Спасојевић	45
ПЕСМА ПАЛОГ БОРЦА.....	45
Даница Рајковић	46

ОДВЕДИ МЕ	46
ПИСМО СРБИЈИ	47
ПОЉА ЗЕЛЕНА	48
Дарко Колар	49
СРПСКИ ГУСЛАР	49
Дејан Николић	50
С Р Б И Ј А	50
МОЛИТВА БЛИЖЊЕМ.....	51
С О Н Е С Т Р А Н Е Б А Р Е.....	52
Душанка Ерић	53
КОЛИКО	53
БОЖУР ЦВЕЋЕ	54
Dragica Ohashi	55
БОЖУРИ	55
РОДНА ГРУДА	56
ЈЕДНА ЈЕ ЗЕМЉА ПЛАНЕТА.....	57
ДУКАТИ ЗВЕЗДАНИ.....	59
Дијана Мадих	60
ПОКЛОН	60
ПОБЕДА И ПОРАЗ	61
РОДНА ЗЕМЉА	62
Ђурица Еделински	63
ЗЕМЉО МОЈА	63
КОСОВСКА ВРАТА	64
ВИДОВДАН.....	65
Елеонора Лутхандер	66
БЕОГРАЂАНКА	66
АЈНШТАЈН, МОЖДА.....	67
DE NATURA A.D. MCMXCIII	68
КРУШЕВАЦ	68

Голуб Јашовић	69
СМРТЧЕВИТО ОПСТАЈАЊЕ.....	69
НА БИСТРИЦИ, НА ВОДИ СТУДЕНОЈ	70
ОСАМИ У МИМОХОДУ	71
БОГОРОДИЦИ ХВОСТАНСКОЈ	71
Горица Станковић	72
ЦРНЕ ВРАНЕ	72
Горјана Ана Дабић	73
КОСОВУ	73
БОЖУР	74
СВЕТОСТИ ТЕМЕЉ.....	75
Јелена Протић-Петронијевић	76
ЈЕСМО У РАТУ	76
КНЕГИЊА МИЛИЦА.....	78
ВЕЧЕ У ВУКОВАРУ	79
мр Јован Михајило	80
КОСОВАЊЕ.....	80
ОЈ СРБИЈО	81
ОЈ КОСОВО	82
ДИНАРСКИМ МАЈКАМА.....	82
Лепа Симић	83
ПОД ТЕРЕТОМ СЕЋАЊА	83
АКО СЕ ВРАТИМ.....	84
ТАТА, ЗАТО ЋУТИ.....	85
ЗОВ ЈУГА	86
Др Љиљана Фијат	87
ЕЈ, КОСОВО.....	87
ЛЕПОТА КОЈА СВЕТ СПАСАВА	88
Љубица Вуков-Михајило	89
ЈА САМ.....	89

ДАВНО, ТАМО ДАЛЕКО.....	90
СЕТИ СЕ	91
Љубинка Стевановић	92
БИСЕРНА КАП.....	92
Љубиша Красић	93
КОСОВСКА ДЕВОЈКА.....	93
БОГОЉУБ	94
Љубисав Грујић.....	95
АТОМСКИ НАРОД	95
ДАЉИНА МЕ НИЈЕ УСРЕЋИЛА	96
КУДА.....	97
Марина Адамовић	98
TU SAIS?	98
ВОЈНА ТАЈНА	99
Милан Ивановић	100
ЧУВАР ИСТОРИЈЕ	100
Милош Стојиљковић.....	101
ВИДОВДАНСКА СУЗА.....	101
РАЗДОМЉЕНО СРПСТВО	102
ВОСТАНИ, СРБИНЕ	103
Мирко Стојадиновић	104
КОСОВСКИ БОЖУРИ	104
КОСОВО ПОЉЕ	106
ГРАЧАНИЦА.....	107
Мирослав Павловић	108
АЛХЕМИЈА МОЋИ.....	108
ОБИЛИЋ У МЕНИ	109
У СРЦУ МИ СЕ ЈЕСЕН ЗАТЕКЛА	110
Миљојко Милојевић.....	111
ПОТРАГА ЗА СОКОЛОМ.....	111

СРБИЈА САД.....	112
ЈУДИНА КОЗА.....	113
Милка Ижогин	114
ПОЉУБИХ РУКУ СВЕЦА	114
Олга Манчић Лодика	115
РАНА КОСОВСКА.....	115
ТОПЛИЦА	117
Раде Милић.....	118
КОСОВСКИ БОЖУРИ.....	118
Радмила Милојевић	119
ВРЕМЕ ТЕЧЕ.....	119
Сандра Миладиновић.....	121
МИРИС БОЖУРА	121
СВЕДОЧИМ... ..	123
ТРЕШЊА.....	124
Саша Милетић	125
КОСОВСКИ БОЖУР.....	125
Саша Збиљић	126
ЦВЕТОВИ БОЖУРА.....	126
ЈА ВОЛЕЋУ ОНО ШТО СМАТРАХ ЗА СВОЈЕ	127
Сава Илић	128
НОСТАЛГИЈА	128
НЕ ПРАШТАЈ СРБИЈО	130
Слађана Обрадовић	131
ГРАЧАНИЦЕ.....	131
У ВАМА ЈЕ ДУША ПРАВОСЛАВЉА	132
КОСОВО.....	133
Слободан Ценц	134
ВРЕМЕ ПРЕХРИШЋАНСКО - ЛЕОНИДА.....	134

ВРЕМЕ ХРИШЋАНСКО - КОСОВО	135
ВРЕМЕ САДАШЊЕ - ДАРОВИ ПРЕДАКА	135
Снежана Јовановић	136
ЗА МИРИС БОЖУРА	136
Слободан Ивановић	138
БОЈ КОСОВСКИ	138
ЖИЦА	140
Срђан Јеротић	141
СВЕТА ЗЕМЉА СРПСКА	141
Танасије Илић	142
ЗЛАТАН ЋИЛИМ	142
ЗЕМЉО МОЈА	143
ЗАВИЧАЈ	144
Томислав Милетић	145
ПУТ У ВЕЧНОСТ	145
СТАЛАЋСКИ СВЕТИ АРХАНГЕЛИ	146
Вељко Стамболија	147
РУКА ДАМЈАНОВА	147
ОЧИ МОЈИХ ПРЕДАКА	148
ИЗМЕЂУ ИСТОКА И ЗАПАДА	148
Вук Пиљевић	149
СЛОБОДА	149
Веселин Вељко Вучковић	150
КАД СУ СРБИЈАНЦИ КРЕНУЛИ СА ТЕ БОСУТ РЕКЕ	150
ХЕРОЈИМА ВРАЊСКЕ БАЊЕ И ОКОЛИНЕ	152
ЈЕДНА НЕСТАЛА ИДИЛА	153
Веселин Гајдашевић Шљарков	155
ЗАВЕТ ОСЕЋАЈНОСТИ	155
ИСПОВЕДАЊЕ ПЕПЕЛУ	157
ЗАТОЧЕНИК НЕСАНИЧНЕ РЕЧИ	158

Живко Беговић	159
НАША ДОМОВИНА	159
КОСОВО И МЕТОХИЈА ДАНОНОЋНО ПЛАЧУ	160
ЗАШТО?	161
Живомир Жића Миленковић	163
ДОГОДИНЕ НА КОСОВУ	163
БОЖЕ, СПАСИ СРБИЈУ	164
МИЛИЋ ОД МАЧВЕ ЈЕЗДИ НАД СРБИЈОМ	165
ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ	165
мр Зоран Јовановић	166
МОЈ СРБИНЕ	166
КОЈЕКУДЕ, ПО ДУШИ ТЕ	167
ИМЕНА	168
Зорица Станковић	169
ЧЕГАРСКА КУЛА	169
ТУГОВАНКА	170
МОЈ НИШ	171
Живота Трифуновић	172
БОЖУРИ НА КОСОВУ	172
НАША СУДБИНА	173
НЕОБЕЛЕЖЕНИ ГРОБОВИ	174
Драган Тодосијевић	175
ДОМОВИНА	175
НЕ МОГУ ДА ПЕВАМ	176
Латинка Ђорђевић	177
КОСОВО	177
мр Спасоје Ж. Миловановић	178
СТАКЛЕНИ ОПАНАК	178
У НЕКОМ НОВОМ РАТУ	179
АМАНЕТ	180

ВЕСЕЛА ПЕСМА	181
Зора Митровић	182
СРБИЈА.....	182
Никола Стојановић	183
ПЛАНЕТА НА ГОЛГОТИ	183
Мирослав Живановић	185
КРУШЕВЦУ ОД СРЦА	185
ДАН ПОСЛЕ	186
НЕ ДИРАЈТЕ МИ ДЕЦУ	187
Светлана Ђурђевић	188
ОСТАТИ СВОЈ	188
КАД НЕСТАНЕ СНА	189
МОЈА МОРАВА.....	190
Љубодраг Обрадовић	191
МИРИС БОЖУРА	191
КОСОВО И МЕТОХИЈА	192
ВЕРУЈ	193
БЕЗ ПЕСМЕ НЕ МИРИШУ БОЖУРИ - Љ. Обрадовић.....	194
ИЗ ИСТОРИЈЕ МАНИФЕСТАЦИЈЕ "ЗА МИРИС БОЖУРА"	194
Цирих, 29.02.2008.....	194
Нови Сад, 17.03.2008.....	195
БЕЗ ПОМПЕ, АЛИ ЛЕПО... - М.Милојевић.....	196
Крушевац, 20.03.2008. У Лазаревом граду	196
ЗА МИРИС БОЖУРА - Светлана Ђурђевић.....	198
РОД СВОЈ ЉУБИ КАО САМОГА СЕБЕ - В. Стамболија	199
ОДЛУКЕ ЖИРИЈА	200

ЗА ИЗДАВАЧА:
Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142
Уредник књиге: Љубодраг Обрадовић

Приређивачи књиге: Љубодраг Обрадовић, Мића Живановић,
Светлана Ђурђевић, Зора Митровић, Никола Стојановић

Лектура и рецензија: Вељко Стамболија

Дизајн корица: Јелена Ивановић;
Дизајн знака *ПоезијаСРБ*: Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања
Тираж: 400 примерака

Штампање ове књиге финансијски је омогућио Град Крушевац

Подршку пројекту *ЗА МИРИС БОЖУРА* пружили су: Културни центар Крушевац, Крушевачко позориште, Народни музеј Крушевац и Удружење грађана *СЛОБОДИШТЕ* Крушевац.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1(082.2)

ЗА мирис божура : [зборник родољубиве
поезије] / [приређивачи књиге Љубодраг
Обрадовић ... [и др.]]. - Крушевац :
Удружење песника Србије Поезија СРБ, 2013
(Врњачка Бања : Сатцип). - 210 стр. : илустр. ; 21 cm

Слике аутора. - Тираж 400. - Стр. 194-195:
Без песме не миришу божури / Љ. [Љубодраг]
Обрадовић. - Стр. 196-197: Без помпе, --- али
лепо / Миљко Милојевић Биле. - Стр. 198: За
мирис божура / Светлана Ђурђевић. - Стр.
199-200: Род свој љубим као самог себе /
Вељко Стамболија.

ISBN 978-86-6357-003-0

1. Обрадовић, Љубодраг [уредник] [аутор додатног текста]

COBISS.SR-ID 200951052